

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
อุไรวรรณ สวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
อุไรวรรณ สวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อุไรวรรณ สวัสดิ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2551

อุไรวรรณ สวัสดิ์. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้านคือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่มีปัญหาด้านความไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 172 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัยได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_6)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_5)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (x_1) เพศ : หญิง (x_2) อายุของนักเรียน (x_3) ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_4) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_7) รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง (X_8) อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ/

พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_9) อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง : ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (X_{11}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_{12}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_{13}) และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_{14})

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 27.90

5. สมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

5.1 สมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปของคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.127 + .253X_{18} + .212X_{16} + .199 X_{19}$$

5.2 สมการพยากรณ์ ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .257X_{18} + .205X_{16} + .193 X_{19}$$

FACTORS AFFECTING ON THE LACK OF SELF – DISCIPLINE OF THE
THIRD LEVEL – SECONDARY EDUCATION GRADES 1 – 3 STUDENTS AT
SARAWITTAYA SCHOOL IN CHATUCHAK DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
URAIWAN SAWAT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2008

Uraiwan Sawat. (2008). *Factors Affecting on the Lack of Self- Discipline of the Third level - Secondary Education Grades 1-3 Students at Sarawittaya School in Chatuchak District, Bangkok* . Master's Project. M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Assist. Prof. Dr. Pasana Chularut.

The purpose of this research was to investigate factors affecting on the lack of self-discipline of the third level - secondary education grades 1-3 Students at Sarawittaya School in Chatuchak District, Bangkok . These factors were divided into three dimensions, first of them was personal factors : gender, age, education level, learning achievement and achievement motive, second of them was family factors : gradient's salary, gradient's occupation , gradient's marital status and interpersonal relationship between students and gradient's , third of them was learning environment factors : learning physical appearance , interpersonal relationship between students and teachers , interpersonal relationship between students and their peer groups and social environment.

The 172 samples were students of the third level – secondary education grades 1-3 students at Sarawittaya School in Chatuchak District, Bangkok in academic year 2007. The research instrument was factors affecting on self discipline students questionnaires. The data was analyzed by using the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The result were as follows :

1. There were significantly positive correlation between the lack of self – discipline and 5 factors : achievement motive (X_{15}) interpersonal relationship between students and gradient's (X_{16}) learning physical appearance (X_{17}) interpersonal relationship between students and teachers (X_{18}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (X_{19}) at .01 level and education level : mattayomsuka 3 (X_6) at .05 level , respectively.
2. There were significantly negative correlation between self – discipline and 1 factor : education level : mattayomsuka 2 (X_5) at .05 level.
3. There were no significantly correlation between self – discipline and 15 factors : male (X_1) female (X_2) age (X_3) education level : mattayomsuka 1 (X_4) learning achievement (X_7) gradient's salary (X_8) gradient's occupation : government officer (X_9) gradient's occupation :

employee of company (X_{10}) gradient's occupation : commerce or own business (X_{11}) gradient's marital status : separation of their gradient's (X_{12}) gradient's marital status :couple (X_{13}) gradient's marital status : father/mother dead (X_{14})

4. There were significantly 3 factors affecting on the lack of self – discipline ranking from the most affecter to the least affecter ; there were as follows : interpersonal relationship between students and teachers (X_{18}) interpersonal relationship between students and gradient's (X_{16}) and interpersonal relationship between students and their peer groups (X_{19}) at .01 level. These 3 factors could predict self – discipline of student about percentage of 27.90

5. The predicted equation of self – discipline of students were as follows :

5.1 In term of raw score were

$$\hat{Y} = 1.127 + .253X_{18} + .212X_{16} + .199 X_{19}$$

5.2 In term of standard score were

$$Z = .257X_{18} + .205X_{16} + .193 X_{19}$$

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความรู้ความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. พาสนา จุลรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้แนวคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ด้วย ความกรุณา จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง เรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำ เครือ และอาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนสารวิทยา ผู้อำนวยการสราญุทธ พุทธิพิณันตร์ ครูยุภาพร โตสกุล ครูศิริวรรณ สายเสน ครูพีระชาติ ศรีมหันต์ และครูที่ปรึกษาช่วงชั้นที่ 3 ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งให้คำแนะนำในการทำงาน

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อสมชิต คุณแม่ณงนุช สวัสดิ์ ที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม ให้กำลังใจและช่วยเหลือในทุกๆด้านมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อนทุกคนที่มีส่วนร่วมในงานวิจัย คุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับชีวิตผู้วิจัยเสมอมา ตลอดจนบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิทยาการความรู้ให้กับผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน

อุไรวรรณ สวัสดิ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	9
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง.....	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง.....	23
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ	
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง.....	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง.....	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร.....	39
3. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	42
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	43
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	44
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	53
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	67
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	67
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	68
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
อภิปรายผลของการศึกษาค้นคว้า.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	92
ภาคผนวก ก หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ.....	93
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	96
ภาคผนวก ค คำอำนาจจำแนกรายข้อ.....	106
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	114

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และระดับชั้นการศึกษา.....	58
2	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร	60
3	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร.....	63
4	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร...	65
5	แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร...	65
6	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	107
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง.....	108
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน.....	109
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับครู.....	110
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	111
11	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง.....	112

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการศึกษานับว่าเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและพัฒนาสังคม ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาคนในสังคมให้มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม มีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของรุ่ง แก้วแดง (2541:19) ที่กล่าวว่าการศึกษาเป็นการพัฒนาเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังของชาติในอนาคต การศึกษาเป็นการสร้างทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ จัดความไม่รู้ สร้างให้มีความรู้ เพื่อให้สามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 1 มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สติปัญญา มีความรู้และคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ทั้งนี้ถ้าขาดคุณธรรม จริยธรรม ขาดระเบียบวินัย ต่างคนต่างกระทำตามที่ตนพอใจ ความขัดแย้งย่อมเกิดขึ้น และในที่สุดความวุ่นวายก็ย่อมตามมาซึ่งทำให้หาความสงบสุขไม่ได้เลย ดังนั้นสังคมจึงต้องอาศัยความมีวินัยเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติร่วมกัน (บุญมี แท่นแก้ว 2542 : 63-64) จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของความมีวินัยคือ เพื่อให้บุคคลเกิดความต้องการที่จะกระทำการที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่จากสิ่งแหวดล่อมหรือจากการบังคับบัญชา วินัยที่ดีต้องเกิดจากแรงผลักดันภายในตัวเองมากกว่าแรงบังคับภายนอก คือความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นแนวทางหนึ่งของการพัฒนาบุคคลคือการพัฒนาจริยธรรมให้ฝังลึกจนอยู่ในลักษณะนิสัยและจิตใจของบุคคล เพื่อเป็นพื้นฐานหรือภูมิคุ้มกันให้บุคคลละอายต่อการกระทำการที่ไม่ถูกต้องและหันมาประพฤติปฏิบัติตามมาตรฐานที่สังคมยอมรับ (นวลศิริ เปาโรหิตย์และคณะ. 2520 : 255-257)

โรงเรียนเป็นสังคมที่เยาวชนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมนี้ โรงเรียนจึงเป็นหลักสำคัญในการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้เยาวชน และปัญหาที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นเป็นเรื่องที่ครูส่วนมากจะพบ เพราะระยะของความสับสนต่าง ๆ ของเยาวชนเป็นระยะที่เกิดจากพฤติกรรมที่ขัดต่อการยอมรับของสังคมได้เสมอ ซึ่งจะพบมากก็คือ ปัญหาการกระทำผิดต่อระเบียบของโรงเรียน ปัญหาด้านการเรียน เช่น นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน ซึ่งอาจจะเกิดมาจาก เรื่องสุขภาพ สติปัญญา สภาพครอบครัว ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ สังคมมีมิตรระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และเจตคติของนักเรียนที่มีต่อครูและโรงเรียน ปัญหาด้านส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นความผิดปกติทางนิสัย เช่น การก้าวร้าว การกระทำที่รุนแรง ทำลายความสงบ ทะเลาะวิวาท การแต่งกายไม่ถูกระเบียบ อาจเป็นด้วยได้รับความเข้มงวด ถูกบังคับมากเกินไป ขาดความมีระเบียบวินัย เกียจคร้าน ไม่ซื่อสัตย์ ทุจริต ลักขโมย ปัญหาการบีบคั้นทางด้านจิตใจ เช่น เป็นคนควบคุมอารมณ์ไม่ได้ มีอาการเฉื่อยชา เหม่อลอย ไม่สนใจกิจกรรม มีความวิตกกังวล กลัวอุปสรรคล่วงหน้า มีลักษณะแสดงความไม่มั่นใจด้วยการย่ำคิดย่ำทำ ปัญหาการติดยาเสพติด (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม.2527 : 141-144)

ปัจจุบันเด็กไม่มีวินัยในตนเอง ไม่สามารถควบคุมตนเอง มีพฤติกรรมตามใจตนเอง เนื่องจากผู้ปกครองไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดู วินัยจึงไม่ได้รับการปลูกฝังที่บ้านซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งแรกของเด็ก ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหน้าที่อันสำคัญของโรงเรียนที่จะอบรมให้เด็กมีวินัย โรงเรียนจึงต้องเป็นสถาบันที่มีบทบาทในการสร้างเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคมให้แก่นักเรียน (บุญยงค์ นิลภาวณิชย์. 2525 : 2) การพัฒนาเด็กเพื่อที่จะสามารถควบคุมตัวเองได้นั้น จำเป็นต้องเริ่มจากการวางเงื่อนไข กฎเกณฑ์ เพื่อให้เด็กได้ปฏิบัติในสิ่งที่ดีงามและแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องและเหมาะสม (Edwards. 1977 : 48)

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร มาเป็นเวลา 3 ปี ผู้วิจัยสังเกตพบว่ามีปัญหาของการเรียนการสอนส่วนหนึ่งมาจากการที่นักเรียนไม่มีวินัยในตนเอง พร้อมกันนี้ได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนและครูที่ปรึกษาพบว่าประสบปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน คือปัญหาด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ด้านการเรียน เช่น มาสาย เข้าห้องเรียนไม่พร้อมเพรียงกัน ไม่ส่งการบ้าน ส่งการบ้านไม่ตรงเวลา ส่งเสียงดังในห้องเรียน ไม่นำอุปกรณ์การเรียนมาเรียน นอกจากนี้ยังพบปัญหาด้านพฤติกรรม คือ นักเรียนแสดงพฤติกรรมพูดจาไม่สุภาพ ก้าวร้าว แต่งกายผิดระเบียบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาของความไม่มีวินัยในตนเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำนวน 130 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า “ขณะนี้นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดมากที่สุด” พบคำตอบมากที่สุด ได้แก่ ปัญหาด้านความไม่มีวินัยในตนเอง เช่น มาโรงเรียนสาย เข้าห้องเรียนไม่ตรงเวลา หนีเรียน ไม่ชอบกฎระเบียบของโรงเรียน จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 46.14 ปัญหาการปรับตัว เช่น ทะเลาะกับเพื่อน ไม่ชอบเพื่อนบางคน ทะเลาะวิวาท จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 19.23 ปัญหาส่วนตัว เช่น ค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอ การเดินทางมาโรงเรียนไม่สะดวก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 18.45 ปัญหาด้านการเรียน เช่น เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจที่ครูสอน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 14.12 และไม่มีปัญหาอะไรเลย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.53

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “จากปัญหาในข้อที่ 1 นักเรียนคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด” พบว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหามากที่สุด คือ ปัญหาด้านความไม่มีวินัยในตนเอง สาเหตุได้แก่ ไม่มีการเช็คชื่อ ตื่นสาย รถติด กฎระเบียบของโรงเรียนมีมากและบังคับเกินไป บ้านอยู่ไกลโรงเรียน และโรงเรียนเข้าเร็วเกินไปทำให้มาโรงเรียนสาย รองลงมาคือปัญหาเรื่องการปรับตัว ได้แก่ ความไม่เข้าใจกันทำให้เกิดปัญหาทะเลาะวิวาท ปัญหาการเรียน ครูสอนเร็ว สั่งงานเยอะ ไม่มีเวลาทำการบ้าน ทำให้เรียนไม่ทัน เรียนไม่รู้เรื่อง ค่าใช้จ่ายในการเดินทางสูง รวมทั้งค่าอาหารและค่าใช้จ่ายในการทำชิ้นงานส่งครู ทำให้เงินไม่พอใช้

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้นนี้พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่น่าจะมีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมความไม่มีวินัยในตนเอง ดังที่ ประภาพรรณ เอี่ยมสุภามิตร (2532 : 759) กล่าวว่า การมีวินัยใน

ตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถควบคุมตนเอง ทั้งกาย วาจา และใจ ให้ประพฤติปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์ เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ ด้วยความเต็มใจโดยไม่มีการล้งโทษ หรือควบคุม ผู้ที่มีวินัยในตนเองนั้นจะเป็นผู้รู้จักกาลเทศะ รับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎหมายของสังคม และแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง ซึ่งสอดคล้องกับ พล แสงสว่าง (2537 : 2) ที่กล่าวว่าวินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถในการบังคับควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลด้วยอำนาจภายในของบุคคลนั้นๆ เพื่อให้พฤติกรรมของตนเป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง และตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม แม้จะมีสิ่งเร้าจากภายนอก เช่น บุคคลอื่น หรือสิ่งเร้าภายในตนเอง เช่น อุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนจากที่มุ่งหวังไว้ กล่าวคือบุคคลที่มีวินัยในตนเองนั้นก็คือ บุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคต และจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่น โดยไม่ขัดกฎระเบียบของสังคมสิทธิของผู้อื่น

ความไม่มีวินัยในตนเอง เป็นปัญหาที่กระทบต่อความเจริญของประเทศชาติโดยส่วนรวม เพราะความไม่มีวินัยในตนเองของคนในชาติ เป็นปัญหาที่จะทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น ดังที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2529) ได้กล่าวเอาไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเซเวียคอฟและฟรีทซ์ (จิตรา ชนะกุล. 2539 : 1 ; อ้างอิงจาก Sheviakov and Fritz. 1955) ที่กล่าวว่าการศึกษาที่บุคคลขาดวินัยในตนเองนี้มีผลทำให้ชาติวินัยทางสังคมไปด้วย เนื่องจากวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยทางสังคม

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้า ให้ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ใช้ประกอบการวางนโยบายเพื่อส่งเสริมและช่วยเหลือให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง และเป็นนักเรียนที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบันต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 340 คน จากจำนวนนักเรียน 2,192 คน เป็นนักเรียนชาย 210 คน และเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 130 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 172 คน เป็นนักเรียนชาย 106 คน และเป็นนักเรียนหญิง 66 คน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 ตามตารางของยามาเน (Yamane. 1970 : 80-81) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

3.1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

3.1.1.1 เพศ

3.1.1.2 อายุ

3.1.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

3.1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

3.1.2.1 รายได้ของผู้ปกครอง

3.1.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง

3.1.2.3 สถานภาพสมรสของบิดา มารดา

3.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

3.1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

3.1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

3.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

3.1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

3.2 ตัวแปรตาม คือ ความไม่มีวินัยในตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความไม่มีวินัยในตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ และไม่สามารถปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับและระเบียบแบบแผนของสังคมในเรื่องต่อไปนี้

1.1 การปฏิบัติตนในห้องเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกขณะที่อยู่ในห้องเรียน ได้แก่ การเข้าห้องเรียนไม่ตรงตามเวลา ขาดเรียนเป็นประจำ คู้ยในขณะที่คุณสอน และทุจริตในการสอบ

1.2 การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกขณะที่อยู่นอกห้องเรียน แต่อยู่ภายในโรงเรียน ได้แก่ แต่งกายผิดระเบียบ ไม่เก็บภาชนะหลังรับประทานอาหาร ทะเลาะวิวาท

1.3 การปฏิบัติตนในสังคม หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในขณะที่อยู่สถานที่ต่างๆ ภายนอกโรงเรียน ได้แก่ ไม่เคารพสิทธิของผู้อื่น ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ทิ้งขยะไม่ถูกที่

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ สภาพโดยทั่วไปของนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา นิสัยทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.1.1 เพศ ได้แก่ นักเรียนชาย นักเรียนหญิง

2.1.2 อายุ หมายถึง จำนวนเวลานับเป็นปีเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.ที่เกิด มาจนถึงปัจจุบัน

2.1.3 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ได้แก่

2.1.3.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.1.3.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1.3.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่แสดงผลเป็นระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ซึ่งได้จากคะแนนเฉลี่ยสะสมถึงภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2550

2.1.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของนักเรียนที่จะทำพฤติกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตามมาตรฐานอันสูงสุด หรือเป็นไปตามที่นักเรียนวางไว้ โดยนักเรียนได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้โดยไม่ย่อท้อ

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง สภาพทั่วไปของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลต่อนักเรียนในการดูแลเอาใจใส่ หรือให้การสนับสนุนทางการเรียน ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 รายได้ของผู้ปกครอง หมายถึง เงินเดือนหรือรายได้อื่นๆ ของผู้ปกครองที่ดูแลนักเรียนอยู่ ซึ่งพิจารณาเฉลี่ยเป็นรายเดือน

2.2.2 อาชีพของผู้ปกครอง ได้แก่

2.2.2.1 รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

2.2.2.2 รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน

2.2.2.3 ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

2.2.3 สถานภาพสมรสของบิดา ได้แก่

2.2.3.1 บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

2.2.3.2 บิดามารดาหย่าร้างกัน

2.2.3.3 บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

2.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง หมายถึง การปฏิบัติตนที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน และการปฏิบัติตนที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน ดังนี้

2.2.4.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การแสดงออกถึงความรักและความเคารพ เชื่อฟัง ปฏิบัติตนตามคำสั่งสอน การขอคำแนะนำ และการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมรับรู้และแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

2.2.4.2 การปฏิบัติตนของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่ ให้ความรักความอบอุ่น ให้คำปรึกษาทั้งด้านส่วนตัว และด้านการเรียน มีเหตุผลยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของนักเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนที่มีผลต่อนักเรียน ได้แก่ สถานที่เรียน สื่อและอุปกรณ์ทางการศึกษา

2.3.1.1 สถานที่เรียน หมายถึง การถ่ายเทอากาศในห้องเรียน ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในห้องเรียน ขนาดของห้องเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน

2.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์ทางการศึกษา ได้แก่ ปริมาณของสื่อ อุปกรณ์ทางการเรียนการสอนเพียงพอเมื่อเทียบกับจำนวนครูและนักเรียน สื่อการเรียนการสอนมีความทันสมัย และอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง การที่ครูและนักเรียนปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน

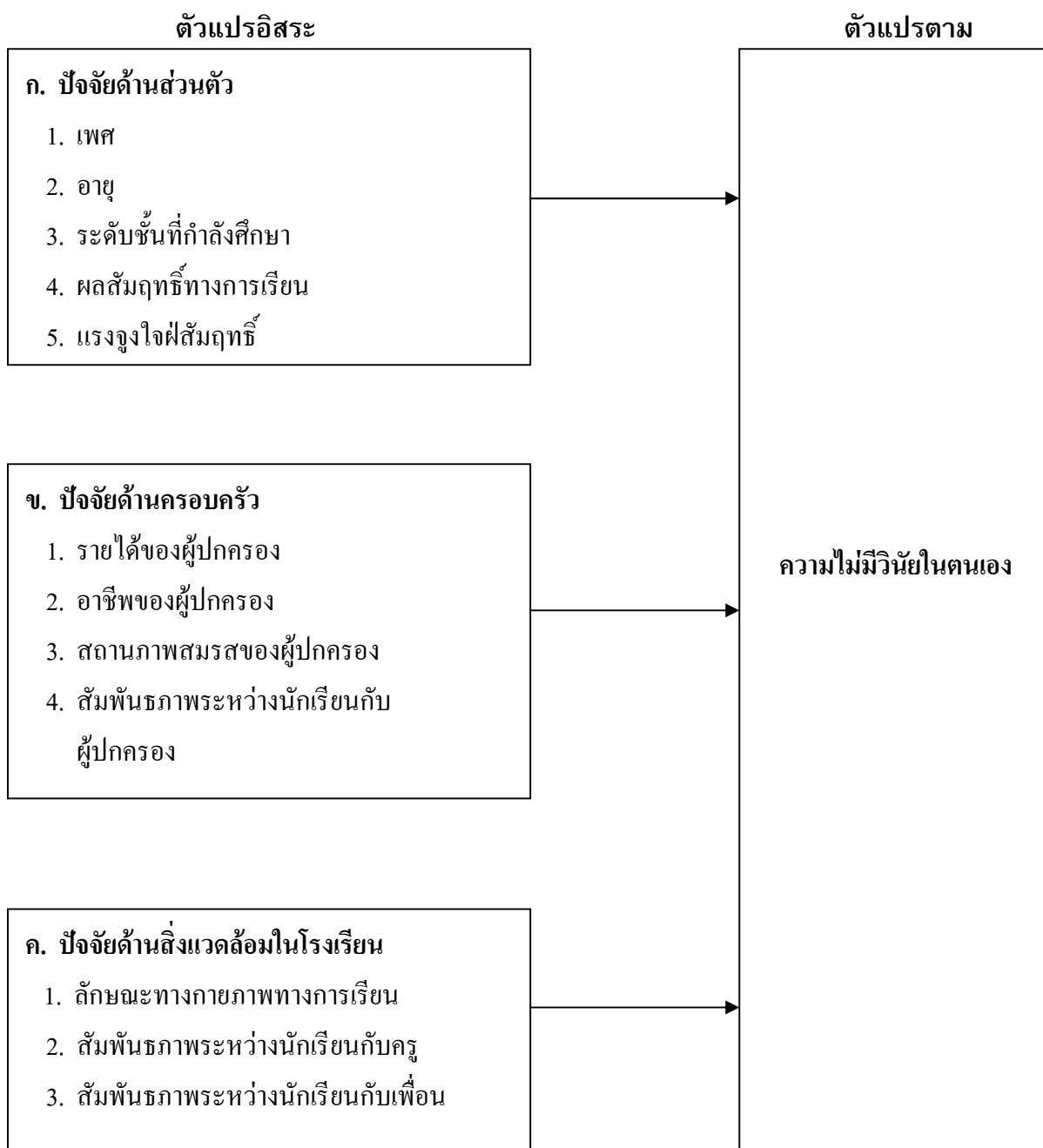
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีต่อครูทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสดงความเคารพ การเชื่อฟังในคำสั่งสอนของครู การขอคำแนะนำและคำปรึกษาจากครู และถือการปฏิบัติตนที่ดีของครูเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูที่มีต่อนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ การแสดงความห่วงใยเอาใจใส่ในด้านการเรียน ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำปรึกษาทางการเรียน และการดำเนินชีวิต

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตัวต่อกันของนักเรียนกับเพื่อนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ สนใจต่อความรู้สึกของกันและกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กันในกลุ่มเพื่อน การแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัย ความห่วงใยซึ่งกันและกัน การแสดงความไว้วางใจซึ่งกันและกัน รับฟังและให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นต่อกัน และทำกิจกรรมร่วมกันด้วยความเต็มใจ

3. นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3) ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง

1.1.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

คำว่า “วินัย” มีความหมายหลายนัย ซึ่งมีการให้ความหมายไว้หลากหลาย ดังนี้

ชาลี นาคทัต (2524 : 12) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมและมีความรับผิดชอบโดยเกิดจากการสำนึกตัวขึ้นมาเอง ไม่เฉพาะอยู่ในเงื่อนไขข้อบังคับจากภายนอกเท่านั้น และบุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตนแม้จะมีอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

ชม ภูมิภาค (2525 : 134) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองนั้นเป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์นั้นๆ และเห็นว่าการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ นั้นมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมโดยรวม มิใช่ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษกลัวถูกตำหนิ แต่สิ่งที่บังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์และระเบียบคือจิตใจของผู้กระทำเอง ไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังของผู้อื่น ซึ่งเรียกว่า เป็นผู้มีวินัยในตนเอง

ประภาพรณ เอี่ยมสุภานิต (2532 : 759) กล่าวว่า วินัยในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลสามารถบังคับควบคุมตนเองทั้งทางกาย วาจา ใจ ให้พฤติกรรมปฏิบัติได้เหมาะสมกับสถานการณ์เวลา และเป็นไปตามเงื่อนไขกฎเกณฑ์ กติกาหรือข้อตกลงที่สังคมกำหนดไว้ด้วยความเต็มใจโดยไม่ต้องมีการลงโทษหรือควบคุม และต้องเป็นผู้รู้กาลเทศะ รับผิดชอบ ตรงต่อเวลา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และแสดงออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับทั้งต่อหน้าและลับหลัง

พล แสงสว่าง (2537 : 2) กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเองหมายถึงความสามารถในการบังคับควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของบุคคลด้วยอำนาจภายในของบุคคลนั้นๆ เพื่อให้พฤติกรรมของตน

เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังและตามระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม แม้จะมีสิ่งรบกวนจากภายนอก เช่นบุคคลอื่น หรือสิ่งรบกวนภายในตนเองเช่นอุปสรรคหรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนพฤติกรรมหรืออารมณ์ของตนจากที่มุ่งหวังไว้

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) (2538 : 8-10) ได้ให้ความหมายของคามมีวินัยคือ ระบบระเบียบทั้งหมดของชีวิตและสังคมมนุษย์ ซึ่งจะตั้งอยู่ได้ดี เป็นผลสำเร็จได้ต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐาน คือ ต้องโยงวินัยไปกับธรรม (ธรรม คือ ความจริงของสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น โดยเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน วิจัยจึงมีที่มาจากธรรมชาติที่นำมาวางเป็นกฎเป็นกฎในหมู่มนุษย์)

วสัน ปุณผล (2542 : 10) ได้ให้ความหมายของการมีวินัยในตนเองว่า เป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง ซึ่งจะต้องเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม และเกิดจากความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในการปฏิบัติ มิได้เกิดจากข้อบังคับจากภายนอกเท่านั้น แม้จะมีอุปสรรค ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น

เดเวอร์ (Derver. 1972 : 262) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองซึ่งมีความหมายเดียวกับการมีวินัยในตนเอง คือการควบคุมพฤติกรรมที่กระทำโดยบุคคลที่เหนือความรู้สึกเพื่อสร้างแรงกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

กูด (Good. 1973 : 525) กล่าวว่าคามมีวินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่การบังคับจากอำนาจภายนอก แต่เป็นการบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั่นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

อิงลิชและอิงลิช (สินีนาฏ สุทธิจินดา. 2543 : 16 ; อ้างอิงจาก English and English 1958 : 487) ได้ให้ความหมายของการมีวินัยในตนเองว่า วินัยในตนเองเป็นลักษณะของการนำตนเอง การควบคุมหรือการบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตั้งใจ ซึ่งมีความหมายเดียวกับการควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักบังคับหรือควบคุมพฤติกรรมที่มีเป้าหมายที่ดีกว่าเดิม

ออซูเบล (สินีนาฏ สุทธิจินดา. 2543 : 16 ; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968 : 459) กล่าวถึงการมีวินัยในตนเองว่า หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาตามจิตสำนึกของตนซึ่งมีหน้าที่คือ

1. เป็นการอบรมนิสัยและฝึกคนให้มีพฤติกรรมที่เป็นมาตรฐาน
2. ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบุคลิกภาวะของตน คือสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม เชื้อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์และมีความอดทน
3. เกิดจากมโนธรรมภายในจิตใจที่มาจากการสะสมประสบการณ์และมีการพัฒนามาเป็นลำดับ
4. สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติ เพราะกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สังคมยอมรับจะเป็นกรอบแนวคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมและแนวความคิดนี้จะพัฒนาจนกลายเป็น “วินัยในตนเอง”

1.1.2 คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (ม.ป.ป. : 8 - 9) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้มีวินัย ดังนี้

1. การควบคุมตนเอง
2. การยอมรับในผลงานการกระทำของตนเอง
3. การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
4. การตรงต่อเวลา
5. ความมีเหตุผล
6. การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม
7. การเคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล (2531 : 7) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมการณ์การมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย โดยวิธีการ Critical Incident Technique แล้วนำพฤติกรรมด้านการมีวินัยในตนเองมาจัดกลุ่มได้ 4 ลักษณะ คือ

1. มีความตั้งใจในการทำงาน หมายถึง การทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสิ้น ได้แก่ การไม่เล่นในเวลาทำงาน
2. เคารพสิทธิของผู้อื่น หมายถึง การรู้ถึงสิทธิของตนเอง ไม่หยิบของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต
3. การตรงต่อเวลา หมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามเวลาที่กำหนด ได้แก่ การเข้าแถว
4. การปฏิบัติตามระเบียบของห้องเรียน หมายถึง การปฏิบัติตามกฎที่ตกลงกันไว้ในห้องเรียน ได้แก่ การเก็บของเล่นหลังจากเล่นเสร็จทุกครั้ง การทิ้งขยะลงถังขยะ

กาญจนา มีพลัง (2532 : 26) ได้สรุปว่า บุคคลที่มีวินัยในตนเองควรมีคุณลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ คือ

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความตั้งใจ
4. ความอดทน
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความซื่อสัตย์

กัลยา สุวรรณรอด (2537 : 90 – 95) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบการณ์การมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธีเทคนิคแกนสำคัญและหมุนแกนแบบออโรคอนอล วิริวาริแมกซ์ พบว่า องค์ประกอบการณ์การมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ชัดเจนมีเพียง 6 องค์ประกอบคือ

1. ความรับผิดชอบ

2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความซื่อสัตย์
4. การตรงต่อเวลา
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความอดทน

จิตรา ชนะกุล (2539 : 20) ได้สรุปว่าผู้ที่มีวินัยในตนเอง ได้แก่

1. ผู้ที่มีความรับผิดชอบ
2. การรู้จักเวลา
3. มีความซื่อสัตย์
4. มีความอดทนอดกลั้น
5. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
6. ความเป็นผู้นำและผู้ตาม

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 : 3) ได้สรุปคุณลักษณะของผู้มีวินัยดังนี้

1. ความสามารถควบคุมตนเองทางกาย วาจา ใจ รักความจริงไม่พูดปด
2. สามารถพึ่งตนเอง เช่น การรับผิดชอบในกิจวัตรประจำวัน
3. สามารถทำกิจกรรมหรืองานให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง
4. สามารถจัดเก็บสิ่งของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
5. รู้จักรักษาสิ่งของของตนเองและผู้อื่น
6. มีระเบียบวินัยและตรงต่อเวลา
7. ปฏิบัติตามข้อตกลงและกติกาได้อย่างถูกต้อง
8. แสดงความคิดเห็นของตนเอง อีกทั้งฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
9. เคารพในสิทธิและหน้าที่ของกันและกัน

ณัฐพร สภาภรณ์ (2540 : 32) ได้กำหนดคุณลักษณะความมีวินัยในตนเองที่ใช้ในการวิจัยโดยยึดหลักพิจารณาถึงคุณลักษณะที่มีความถี่มากที่สุด 6 อันดับแรก ได้แก่

1. การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความรับผิดชอบ
4. ความตั้งใจจริง
5. ความเป็นผู้นำ
6. ความอดทน

ศิริลักษณ์ เกิดจันทร์ตรง (2540 : 37) ได้สรุปผู้ที่มีวินัยในตนเองมีพฤติกรรมทางจริยธรรมดังนี้

1. ความมีระเบียบ
2. ความรับผิดชอบ

3. ความขยันหมั่นเพียร
4. ความซื่อสัตย์สุจริต
5. ความอดทน
6. ความสามัคคี

สุรพงษ์ ชูเดช (2542 : 13) ได้กำหนดคุณลักษณะของบุคคลที่มีวินัยในตนเอง จากคุณลักษณะที่ได้รับการยืนยันในเรื่องความเที่ยงตรง จากการรวบรวมงานวิจัยที่ผ่านมาได้ 5 ประการดังนี้

1. ความรับผิดชอบ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ความซื่อสัตย์
4. ความอดทน
5. ความเป็นผู้นำ

สมบูรณ์ สิงห์คำปอง (2542 : 38) ได้สรุปผู้ที่มีวินัยในตนเองมีพฤติกรรมการแสดงออกดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. ความเป็นผู้นำ
3. มีความรับผิดชอบ
4. มีความตรงต่อเวลา
5. เคารพสิทธิของผู้อื่น
6. มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม
7. มีลักษณะมุ่งอนาคต
8. มีความซื่อสัตย์สุจริต
9. มีความขยันหมั่นเพียรและรู้จักเสียสละเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

กมลนันท์ รังสยาธร (2543 : 31) ได้สรุปคุณลักษณะของการที่พ่อแม่ให้คำแนะนำสั่งสอนจนทำให้มีพฤติกรรมที่ดีได้แก่

1. การรักษาและควบคุมสติอารมณ์
2. สามารถตัดสินใจปัญหาได้
3. แสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ความขยันหมั่นเพียร
5. การมีเหตุผล
6. การแบ่งปัน
7. ความอดทน
8. การเสียสละ
9. การตรงต่อเวลา

10. ความซื่อสัตย์

11. ความรับผิดชอบ

สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 20) ได้สรุปพฤติกรรมของผู้มีวินัยในตนเองตามคุณลักษณะต่างๆ ที่สำคัญดังนี้คือ

1. การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความตั้งใจจริง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ได้
5. มีความอดทน
6. ตรงต่อเวลา
7. มีความรับผิดชอบ
8. มีความเป็นผู้นำ

बारुค (ณัฐพร สดากรณ์. 2540 : 27 : อ้างอิงจาก Baruch. 1949) สรุป ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความรับผิดชอบ
3. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม

ออซูเบล (อรรณพ พาณิชปฐมพงศ์. 2542 : 17 ; อ้างอิงจาก Ausubel. 1968) เสนอว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองจะมีคุณลักษณะดังนี้ คือ

1. ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม
2. เชื่อมั่นในตนเอง
3. พึ่งตนเองได้
4. ควบคุมอารมณ์ได้
5. อดทน

วิกกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ได้อ้างถึงการศึกษาของโกซ์ (Gough) ซึ่งศึกษาถึงการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเอง และพบว่าผู้ที่มีวินัยในตนเองสูง จะมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรับผิดชอบมาก
2. มีความวิตกกังวลน้อย
3. มีความอดทน
4. ประพฤติตนอย่างมีเหตุผล

จากความหมายของความมีวินัยในตนเองที่กล่าวไว้ข้างต้นสรุปได้ว่าความมีวินัยในตนเองหมายถึง ความสามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้ โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ทั้งนี้จะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นผลที่ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนเองและบุคคลอื่นในอนาคตและจะต้องเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความ

เจริญรุ่งเรืองแก่ตนเองและบุคคลอื่นโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมและสิทธิของผู้อื่น โดยบุคคลนั้นจะต้องมีคุณลักษณะต่างๆ ที่สำคัญ ดังนี้ คือ

1. การปฏิบัติตนตามกฎหมายของสังคม
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความตั้งใจจริง
4. สามารถควบคุมอารมณ์ได้
5. มีความอดทน
6. ตรงต่อเวลา
7. มีความรับผิดชอบสูง
8. มีความเป็นผู้นำ

ซึ่งคุณลักษณะของพฤติกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้มีวินัยในตนเองมีจริยธรรมที่ดี สามารถดำเนินชีวิตของตนในสังคมให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสงบสุข และยังสามารถพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

1.1.3 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง

สินินาฏ สุทธิจินดา (2543 : 20-21) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองโดยยึดแนวทฤษฎีที่สำคัญ 2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีของเมาเรอร์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยการกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเองและทฤษฎีของเพคและแควิกเฮิสต์ (Mowrer) ซึ่งว่าด้วยการกำเนิดของการควบคุมตนเองหรือการมีวินัยในตนเอง โดยยึดการควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกเป็นหลัก ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer)

เชื่อว่าการเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้นต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา สิ่งสำคัญคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูอันจะนำไปสู่ความสามารถในการควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้นซึ่งเมาเรอร์ (Mowrer) ได้อธิบายว่าทารกหรือเด็กจะต้องจากผู้เลี้ยงดูที่โดยที่การเรียนรู้จะเกิดในสภาพเหมาะสมเท่านั้นและมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือ บิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งเป็นผู้ที่บับัดความต้องการของทารก เช่น หิวก็ได้ดื่มนม ร้อนก็ได้อาบน้ำ ฯลฯ เมื่อทารกได้รับการบับัดความต้องการก็จะรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขนั้น ความรู้สึกของทารกนี้จะรุนแรงมาก และติดตรึงอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น การที่ทารกได้รับการบับัดความต้องการจนรู้สึกสบาย พอใจและมีความสุขนั้น สิ่งที่เกิดควบคู่กับเหตุการณ์ทุกครั้งก็คือการปรากฏตัวของบิดามารดาในขณะที่มาปรนนิบัติเด็ก การบับัดความต้องการของตนกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูก่อให้เกิดความพอใจและความสุขแก่เด็กได้ ซึ่ง เมาเรอร์ (Mowrer) เชื่อว่าการรักและพอใจในบิดามารดานั้นจะต้องเกิดจากการเรียนรู้เช่นนี้ โดยที่ความสุขความพอใจที่ได้รับการบับัดต้องมาก่อน ถ้าไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้ในเด็ก เช่น หิวก็ไม่ได้กิน หรือกินยาไม่หิว เด็กก็จะเกิดความไม่พอใจ เด็กก็ใจไม่มีรากฐานในการเรียนรู้ที่

จะรักและพอใจในบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูตน บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้เริ่มแรกของทารกหรือเด็ก ก็คือผู้เลี้ยงดู ซึ่งอาจจะเป็นบิดา มารดาหรือผู้อื่นก็ได้

ความรักและความผูกพันของเด็กนำไปสู่การปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและพอใจ กล่าวคือ จากความรักและความพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เมื่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนเด็ก หรือมีการกระทำหรือพูดจาอย่างไร เด็กก็จะทำตามเลียนแบบคำพูด หรือการกระทำที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูสั่งสอน หรือตามที่บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูกระทำซึ่งการกระทำของเด็กเช่นนี้จะทำให้เกิดความสุข ความพอใจได้เอง อันเป็นลักษณะการควบคุมตนเองโดยบุคคลไม่ได้หวังผลจากภายนอก การเลียนแบบผู้เลี้ยงดูตนของเด็กจะทำให้เกิดผลในทางที่ดีและไม่ดีเท่า ๆ กัน ตรงกันที่ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ เช่น ถ้าเด็กเห็นผู้ที่เลี้ยงดูสุขุมหรือยิ้มแย้ม เมื่อเด็กสุขุมหรือยิ้มแย้มก็จะมีมีความสุขความพอใจ เพราะเป็นลักษณะที่แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะทางจิตของบุคคลนั้น โดยจะปรากฏขึ้นในเด็กปกติที่อายุประมาณ 8-10 ขวบ และจะพัฒนาต่อไปจนสมบูรณ์ เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตอย่างสมบูรณ์จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะควบคุมตนให้ปฏิบัติอย่างมีเหตุผลในสถานการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ ส่วนผู้ที่ขาดวินัยในตนเองก็เพราะไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ตั้งแต่วัยทารก จึงกลายเป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำและกลายเป็นผู้ที่ทำผิดกฎหมายนานเมืองอยู่เสมอ ในรายที่รุนแรงอาจกลายเป็นอาชญากรเรื้อรังหมดโอกาสที่จะแก้ไข

ดังนั้น จากทฤษฎีของเมาเรอร์(Mowrer) การเกิดวินัยในตนเองเป็นผู้ที่บรรลุนิติภาวะทางจิตนั้นจะต้องเริ่มต้นจากการเลี้ยงดูในวัยทารกอย่างมีความสุข ความอบอุ่นและผ่านการอบรมสั่งสอนหรือการเลียนแบบที่ดีงามจากผู้เลี้ยงดูตนเอง จึงจะพัฒนามาเป็นลักษณะที่เด่นชัดในจิตสำนึกของบุคคลนั้นและกลายเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องมีเหตุผลของบุคคลนั้น

1.1.3.2 ทฤษฎีแรงจูงใจจากจริยธรรมหรือความมีวินัยในตนเองของเพคและแฮวิค แฮิสต์ (Peck and Havighurst)

เชื่อว่าการควบคุมของอีโก(Ego-Control) และการควบคุมของซูเปอร์อีโก(Super Ego-Control) ร่วมกันช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นอย่างสมเหตุสมผล นักทฤษฎีทั้งสองเห็นว่าพลังควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกในระดับที่ไม่เท่ากันอันเนื่องมาจากได้รับความรู้ทางจริยศึกษาที่ทำให้ทราบถึงผลที่จะเกิดการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในแต่ละบุคคลจะมีระดับไม่เท่ากัน ซึ่งจะส่งผลไปยังความมีวินัยในตนเองหรือการควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกและซูเปอร์อีโกที่ต่างระดับกัน ดังนั้นนักทฤษฎีทั้งสองจึงได้จำแนกลักษณะของบุคคลออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้ คือ

1.1.3.2.1 พวกปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังงานควบคุมของอีโกและซูเปอร์อีโกที่น้อยมาก โดยบุคคลจะเป็นผู้ที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว โดยไม่เรียนรู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะกระทำการต่าง ๆ โดยไม่ไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้ถูกควบคุมโดยความเห็นแก่ตัวของตนเอง และเป็นผู้ที่ขาดความมีวินัยในตนเองหรือมีน้อยมาก

1.1.3.2.2 พวกเอาแต่ได้ (Expedient Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้น้อยแต่พลังพลังควบคุมของอีโก้มากขึ้น แต่ก็ยังจัดอยู่ในประเภทปานกลางค่อนข้างน้อย บุคคลประเภทนี้จะยึดตนเอง เป็นบุคคลที่ไม่จริงใจจะยอมอยู่ใต้การควบคุมของผู้มีอำนาจถ้าจะทำให้เค้าได้รับผลที่ต้องการได้ ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และในบางประเภทจะติดตัวไปจนตลอดชีวิต

1.1.3.2.3 พวกคล้อยตาม (Confirming Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมพลังของอีโก้น้อยเหมือนคน 2 ประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมของซูปเปอร์อีโก้มากกว่า คือ อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก คนพวกนี้จะยึดพวกพ้องเป็นหลักและคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ต้องไตร่ตรอง บุคคลประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม เป็นผู้มีวินัยในตนเองระดับปานกลางแต่ไม่แน่นอน

1.1.3.2.4 พวกตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโกในระดับปานกลางแต่มีพลังควบคุมของซูปเปอร์อีโก้มากจนยอมรับกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและมีศรัทธา เป็นผู้ที่ถูกควบคุมโดยค่านิยมและปทัสถานของสังคม เป็นผู้มีวินัยในตนเองค่อนข้างมากแต่ยังไม่สมบูรณ์ บุคคลประเภทนี้จะทำตามกฎอย่างเคร่งครัดโดยเห็นว่ากฎเกณฑ์นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์

1.1.3.2.5 พวกเห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person) หมายถึงบุคคลที่มีพลังควบคุมของอีโก้มาก และพลังควบคุมของซูปเปอร์อีโก้มากด้วย จนเกิดสมดุลระหว่างการปฏิบัติตนตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผลโดยเห็นแก่ผู้อื่นทั่วไปเป็นหลัก บุคคลประเภทนี้มีความสามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล เป็นผู้มีวินัยในตนเองสูงมาก จะเป็นผู้ที่ตระหนักถึงผลของการกระทำของตนต่อผู้อื่น ก่อนจะทำอะไรต้องพิจารณาอย่างมีเหตุผลเพื่อผู้อื่น พร้อมทั้งจะร่วมมือกับสังคม มีความรับผิดชอบและให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์โดยทั่วไป มีความต้องการที่จะเสียสละและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม บุคคลประเภทนี้มีไม่มากนักในแต่ละสังคม แต่นักทฤษฎีทั้งสองเชื่อว่าเป็นบุคลิกภาพที่พัฒนาถึงขีดสุดของมนุษย์

เมื่อพิจารณาทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมอเรอร์ และทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมของเพคและแอสคเฮอร์ จะเห็นความสอดคล้องกันของทั้ง 2 ทฤษฎี คือในทฤษฎีของเมอเรอร์แสดงให้เห็นว่าการวางพื้นฐานให้เกิดวินัยในตนเองเริ่มมาจากการเลี้ยงดูตั้งแต่แรกเกิดจนเกิดความผูกพัน และเกิดความพึงพอใจที่จะปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนของผู้เลี้ยงดูหรือเลียนแบบ เด็กจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนกลายเป็นผู้มีวินัยในตนเอง

ส่วนทฤษฎีของเพคและแอสคเฮอร์นั้นแสดงให้เห็นว่า เมื่อเด็กเติบโตมาแล้วได้รับประสบการณ์และความรู้ทางจริยธรรมจากสังคม และรับเข้าไปในตนเองจนกลายเป็นพลังในการควบคุมตนเองหรือความมีวินัยในตนเอง

1.1.4 ความประพฤตินักเรียนกับปัญหาการความไม่มีวินัยในตนเอง

นรินทร์ อิ่มเพิ่มพูล (2523 :13) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนว่า หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียนซึ่งไม่ช่วยให้เกิดผลดีต่อกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนหรือเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่างๆของห้องเรียนหรือของโรงเรียนนอกจากนี้ อเนกกุล กริแสง (2520 : 210) ได้กล่าวถึงลักษณะการขาดความมีวินัยในตนเองที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนว่ามี 2 ประเภทใหญ่ คือ

1.1.4.1 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ได้แก่

1.1.4.1.1 พฤติกรรมก้าวร้าวต่อเพื่อนร่วมชั้น เช่น แกล้งเพื่อน ใช้วาจาข่มขู่เพื่อน เป็นต้น

1.1.4.1.2 เรียกร้องความสนใจจากเพื่อน เช่น ลุกจากที่โดยไม่ขออนุญาต ทำท่าตลกคะนองต่างๆ เป็นต้น

1.1.4.1.3 รบกวนการสอนของครู เช่น พูดคุยกันเสียงดัง เคาะโต๊ะ ทำเสียงประหลาด เป็นต้น

1.1.4.1.4 แสดงความอวดดี เช่น แกล้งถามปัญหาที่ไม่เข้าเรื่อง โต้แย้งเพื่อนหรือครูอย่างไม่มีเหตุผล

1.1.4.2 พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในบางครั้ง เป็นพฤติกรรมที่ไม่ก่อความวุ่นวายให้ครูและเพื่อนหรือการเรียนการสอน แต่ส่งผลกระทบต่อตนเอง ได้แก่

1.1.4.2.1 ไม่ตั้งใจทำงานตามที่ครูมอบหมาย เช่น ทำงานอย่างอื่น วาดรูปเล่น ทำงานไม่เรียบร้อย ทำงานไม่เสร็จ เป็นต้น

1.1.4.2.2 ขาดการสังคมกับเพื่อน เช่น ไม่รวมมือกับผู้อื่น เข้ากับเพื่อนคนอื่นไม่ได้ เป็นต้น

1.1.4.2.3 ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น ต้องการคำชมเชยและคำแนะนำมากเกินไปจนจำเป็น คอยฟังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นอย่างมาก เป็นต้น

1.1.4.3. วิลลา เทพหัสดิน (2528 : 122-123) ได้จำแนกความผิดทางวินัยของนักเรียนออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.1.4.3.1 ความผิดที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษา หมายถึง ความผิดที่สถานศึกษาควรช่วยกันแก้ไขให้แก่ นักเรียนโดยตรง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

1.1.4.3.2 ความผิดปกติด้านบุคลิกภาพ เช่น ความผิดด้านการแต่งกาย การใช้วาจาไม่สุภาพต่ออาจารย์ หรือบุคลากร เป็นต้น

1.1.4.3.3 ความผิดด้านความประพฤติ ได้แก่ การประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพการเป็นนักเรียน เช่น เล่นการพนัน การเสพยาเสพติด การทะเลาะวิวาท การลักขโมย การขัดขวางหรือก่อกวนการดำเนินงานของสถานศึกษา การก่อความไม่สงบในสถานศึกษา เป็นต้น

1.1.4.3.4 ความผิดที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายบ้านเมือง ได้แก่ ความประพฤติที่เมื่อนำกฎหมายบ้านเมืองมาพิจารณาแล้วเป็นการประพฤติดังกฎหมายบ้านเมือง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นความประพฤติที่ร้ายแรง ผิดทั้งกฎหมายบ้านเมืองและผิดทั้งกฎระเบียบของสถานศึกษา ผู้กระทำผิด

กรณีนี้อาจต้องรับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง และรับโทษจากกฎระเบียบของสถานศึกษา ซึ่งอาจมีโทษถึงตัดชื่อออกหรือไล่ออกได้

จะเห็นว่าการทำผิดวินัยของนักเรียนนั้นเกิดขึ้นได้เสมอ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่น การแต่งกายไม่เรียบร้อย ความประพฤติไม่เรียบร้อย ส่งเสียงดังในชั้นเรียน ไม่สนใจเรียน เล่นและคุย ในขณะที่ครูสอน หนีโรงเรียน ทะเลาะวิวาท เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายๆอย่าง ซึ่งควรต้องมีแนวทางแก้ไขพฤติกรรมเหล่านี้ให้หมดไป

1.1.5 การปลูกฝัง เสริมสร้าง และพัฒนาความคิดมีวินัยในตนเอง

ชาเลียง วุฒิจันทร์ (2522 : 76-77) และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 9) ได้กล่าวถึงสถาบันหรือบุคคลที่มีส่วนในการพัฒนาความคิดมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนไทยดังนี้

1.1.5.1 สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันแห่งแรกที่ทำหน้าที่ปลูกฝังและหล่อหลอม ตลอดจนถ่ายทอดลักษณะอันทรงคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้งเรื่องระเบียบวินัยแก่สมาชิกในครอบครัวทั้งทางตรงโดยการอบรมสั่งสอนและทางอ้อมก็คือการที่เด็กสังเกตลักษณะและการกระทำต่าง ๆ ของผู้เลี้ยงดูเพื่อเลียนแบบการกระทำนั้น และบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูยังต้องทำหน้าที่นี้ต่อแม้เด็กจะเข้าไปรับการศึกษาอบรมในโรงเรียนระดับต่างๆแล้วก็ตาม

1.1.5.2 สถาบันการศึกษา การจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา การบริหารและการให้บริการต่างๆในสถานศึกษา การเป็นตัวอย่างที่ดีงามของครู-อาจารย์ การเรียนการสอนวิชาต่างๆตามหลักสูตร การจัดกิจกรรมต่างๆในสถานศึกษา ฯลฯ ล้วนมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและสร้างจริยธรรมที่ดีโดยเฉพาะด้านความคิดมีวินัยในตนเอง

1.1.5.3 สถาบันศาสนา พระสงฆ์หรือผู้นำทางจริยธรรมและคุณธรรมได้รับมอบหมายให้เป็นผู้อบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมซึ่งมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังจริยธรรมด้านต่างๆแก่เยาวชน

1.1.5.4 สื่อสารมวลชนทุกรูปแบบ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ บทเพลง และหนังสือต่างๆ เป็นต้น มีบทบาทสำคัญต่อการปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติ ตลอดจนรูปแบบพฤติกรรมของเด็กโดยเฉพาะด้านความคิดมีวินัยในตนเอง ซึ่งถ้าสื่อสารมวลชนเหล่านี้ไม่สนใจหรือไม่รับผิดชอบในการปลูกฝังจริยธรรมที่ดีแก่เด็ก ก็ยังอาจเป็นเครื่องทำลายหรือขวางกั้นการปลูกฝังหล่อหลอมให้เด็กเป็นผู้มีจริยธรรมที่ดีงามโดยเฉพาะด้านความคิดมีวินัยในตนเองด้วย

1.1.5.5 สถาบันการเมือง การดำเนินงานเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยของคนในชาติจึงเป็นสิ่งที่สถาบันการเมืองเข้ามามีบทบาท โดยการนำมากำหนดเป็นแนวทางนโยบายทางการดำเนินงานทางการเมืองของพรรคการเมืองหนึ่ง ๆ นอกจากนี้สำหรับตัวพรรคการเมืองเองก็ยังสามารถช่วยเสริมสร้างวินัยให้กับสมาชิกพรรคได้โดยตรงด้วยการกำหนดเป็นระเบียบของพรรค ในท้ายที่สุดพฤติกรรมตัวแบบของนักการเมืองที่มีการรักษาวินัยในอย่างจริงจังให้ประชาชนทั่วๆไปในสังคมไทยยอมรับปฏิบัติตามได้เช่นกัน

จะเห็นได้ว่า การปลูกฝังหรือเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนนั้นมิใช่หน้าที่หรือความรับผิดชอบของผู้ใดผู้หนึ่งหรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องอาศัยความร่วมมือและรับผิดชอบจากหลายฝ่ายด้วยกัน

1.1.6 คุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเอง

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเร่งพัฒนาเพื่อความอยู่รอดของชาติและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนซึ่งการพัฒนาประเทศให้ลุล่วงดังเป้าหมายนั้นสิ่งสำคัญที่ช่วยคือ คุณภาพของพลเมือง การปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้แก่เยาวชนจึงเป็นการพัฒนาบุคคลที่จำเป็นยิ่ง จะเห็นว่ามีนักการศึกษาที่สำคัญหลายท่านได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของความมีวินัยในตนเองไว้ดังต่อไปนี้

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2520 : 255-257) กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของวินัยในตนเองเพื่อให้เด็กเกิดความต้องการที่จะทำสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเอง มิใช่จากสิ่งแวดล้อม หรือจากการบังคับของผู้ใกล้เคียง วินัยที่ดีเกิดจากแรงผลักดันภายในตัวเด็กเองมากกว่าแรงบังคับจากภายนอก คือความมีวินัยในตนเอง และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าวแล้วเด็กจะแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ เด็กจะไม่แสดงความขัดแย้งในตนเอง และพฤติกรรมจะเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลัง

บุญชม ศรีสะอาด (2528 : 111) กล่าวถึงคุณค่าของความมีวินัยในตนเองไว้ว่า วินัยในตนเองช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพอันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของสังคม และเป็นเครื่องเตรียมตัวเด็กสำหรับดำเนินชีวิตในภายหน้า ซึ่งเมื่อเติบโตใหญ่มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ก็จะมีอิสระที่จะต้องผูกพันกับความรู้สึกรับผิดชอบอย่างใกล้ชิดด้วย รวมทั้งยังเป็นเครื่องปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองที่ละน้อยจนได้เป็นนิสัยติดตัวไปภายหน้า

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ดังนี้

1. ด้านครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัวโดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัวเมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีย่อมเป็นผู้ที่บุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ๆ อันจะเป็นกำลังคนที่สำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบไป

2. ด้านสังคม เมื่อกลุ่มคนในสังคมมีการรักษาระเบียบวินัย เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน เช่น การช่วยกันรักษาสาธารณสมบัติ การเคารพและไม่ล่วงเกินสิทธิของผู้อื่น การปฏิบัติตามประเพณี แบบแผนปฏิบัติของสังคม ก็จะทำให้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคมเป็นไปอย่างสงบสุข

3. ด้านเศรษฐกิจ ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันที่มีการดำเนินงานทางภาคธุรกิจอย่างรวดเร็วโดยใช้เทคโนโลยีสื่อสารเป็นเครื่องมือ เวลาจึงเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง ซึ่งผู้ดำเนินการทางธุรกิจจะต้องรักษาและใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าที่สุด ดังนั้นการมีวินัยตรงต่อเวลาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนั้นการมีวินัยในตนเองเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในการ

ดำเนินงานทางธุรกิจก็มีส่วนสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศมีความเจริญเติบโต เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

4. ด้านการเมือง การที่ประชาชนในสังคมไทยมีความเคารพยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แตกต่างไปจากตน และตระหนักในสิทธิหน้าที่ของตนในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ในฐานะประชาชนอย่างกว้างขวาง รวมทั้งการบริหารราชการแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตของนักการเมืองฝ่ายรัฐบาล และการหมั่นตรวจสอบการบริหารงานของคณะรัฐบาลอย่างใกล้ชิดด้วยความตระหนักในหน้าที่ของพรรคฝ่ายค้านอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้เป็นวินัยในตนเองที่สำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาทางการเมืองของประเทศเป็นไปได้อย่างง่ายดาย

โครว์ และโครว์ (Crow and Crow. 1962 : 398) อธิบายไว้ว่า การสร้างวินัยในตนเองแก่เด็ก จะเป็นการถ่ายทอดการเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของสังคมของเขา เพื่อให้มีพฤติกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงตนเองและคนอื่น ๆ ด้วย การสร้างวินัยในตนเองจะช่วยให้เขาได้กระทำการที่สังคมยอมรับ เพื่อเขาจะได้มีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เขาก็จะรู้สึกพอใจด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 6-7) ได้กล่าวถึง ผลของการขาดวินัยไว้ดังนี้

1. ด้านครอบครัว เมื่อสมาชิกในครอบครัวขาดระเบียบวินัยไม่ยอมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์แบบแผนปฏิบัติของครอบครัว ตลอดจนการไม่ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีซึ่งกันและกัน ก็จะทำให้ความเป็นสถาบันครอบครัวเสื่อมสลายลงไป พื้นฐานความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมที่สมาชิกผู้เยาว์ควรได้รับการปลูกฝังไว้จากครอบครัวก็ขาดหายไป บุคคลเหล่านี้เมื่อเติบโตเข้าสู่สังคมอื่น ๆ จะกลายเป็นผู้มีส่วนสร้างปัญหาให้กับสังคมได้สืบไป

2. ด้านสังคม สังคมใดก็ตามที่สมาชิกในสังคมไร้ระเบียบวินัยทั้งที่เป็นวินัยในตนเองและวินัยที่เกิดจากการยอมรับปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับ ย่อมทำให้สังคมนั้น ๆ ตกอยู่ในสภาวะที่สับสน สมาชิกในสังคมปราศจากจิตสำนึกร่วมกันต่อการสร้างสรรค์สังคมและต่างมุ่งหวังแย่งชิงผลประโยชน์เข้าสู่ตนโดยไม่มีขอบเขตจำกัด สภาวะดังกล่าวนี้ในท้ายที่สุดแล้วอาจนำไปสู่ความล่มสลายของสังคมนั้น หากไม่ได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างจริงจัง

3. ด้านเศรษฐกิจ ความสูญเสียทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นครั้งละจำนวนมาก ๆ และหลายกรณีส่วนใหญ่เป็นเพราะความไร้วินัยของบุคคลแทบทั้งสิ้น เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์และทางเรือ การเกิดอัคคีภัย ตลอดจนการสูญเสียรายได้จากการส่งสินค้าต่าง ๆ ไปยังต่างประเทศ ในกรณีที่ผู้ส่งสินค้าออกทำการปลอมแปลงปะปนสินค้าที่ไม่ได้คุณภาพ และภายหลังก็ได้รับการปฏิเสธส่งสินค้าเข้าดังกล่าวจากประเทศต่าง ๆ เป็นต้น

4. ด้านการเมือง เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองของไทยหลาย ๆ กรณีเกิดขึ้นเนื่องจากนักการเมืองและบุคคลที่เกี่ยวข้องขาดระเบียบวินัยทางการเมือง เช่น การก่อการจลาจล การปฏิวัติรัฐประหาร การใช้อำนาจหน้าที่ทางการเมืองเพื่อเบียดบังเอาผลประโยชน์ที่ได้รับเข้าสู่ตน เป็นต้น เหตุการณ์วุ่นวายทางการเมืองเหล่านี้ส่งผลเสียต่อภาพพจน์ของประเทศในสายตาของชาว

ต่างประเทศที่จะเข้ามาลงทุนประกอบกิจการต่างๆ และส่งผลเสียต่อการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

แมดสัน และ คริฟฟอร์ด แมดสัน (Madsen and Clifford Madsen. 1981 : 6-7) ได้เน้นว่าระเบียบวินัยมีความจำเป็นมากและพฤติกรรมที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยนั้นจำเป็นที่ครูจะต้องทำ ควรจะเสนอเยาวชนให้ทราบว่า “เมื่อคุณกระทำสิ่งไม่ดี สิ่งไม่ดีนั้นจะเกิดแก่ตัวคุณ” เพราะความมีระเบียบวินัยนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับแนวทางปฏิบัติ ซึ่งระเบียบวินัยนั้นจะต้องมีการเสนอและการเรียนรู้และสังคมใด ๆ ก็ตามถ้าขาดระเบียบก็จะเป็นสังคมที่สับสนวุ่นวาย

ดังนั้นจากคุณค่าและประโยชน์ของควมมีวินัยในตนเองนั้นช่วยกำหนดทิศทางให้สมาชิกในสังคมประพฤติปฏิบัติในแนวทางเดียวกันเพื่อความสงบเรียบร้อยของส่วนรวม ถ้าหากปราศจากวินัยแล้ว การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมแต่ละกลุ่มก็ย่อมจะสับสนวุ่นวายสับสน เพราะแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันทั้งในระดับการศึกษา ความรู้ จิตใจ การอบรมเลี้ยงดู และความต้องการด้านต่างๆ เป็นต้น ในขณะเดียวกัน ถ้าคนในสังคมนั้นมีวินัยที่เกิดขึ้นภายในจิตใจขึ้นมา ความมีวินัยในตนเองจะทำให้บุคคลนั้นมีความประพฤติที่มีเหตุผล มีความอดทน มีความมั่นคงทางอารมณ์และเป็นผู้มีจริยธรรม ซึ่งจะทำให้คนในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนาความมีวินัยในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญเพราะจะช่วยให้เยาวชนรู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้องมีเหตุผล และเลือกทำสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมอยู่อย่างมีความสุข ไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่ และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นด้วย

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เพียวรี เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 79) ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยกับกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมอยู่ในวินัยได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยแบบเข้มงวดกวดขันน้อยกว่านักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมผิดวินัย

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122-127) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดีกฎระเบียบของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่บิดามารดามีสถานภาพการอยู่ร่วมกันแตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติดีกฎระเบียบ ทั้งประเภทรุนแรงประเภทไม่รุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการประพฤติดีกฎทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมประพฤติดีกฎมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาแต่งงานใหม่ประพฤติดีกฎน้อยที่สุด

2. นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติดีกฎระเบียบประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง และประเภทไม่รุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การประพฤติดีกทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพส่วนตัวประพฤติดีกมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพอาชีพอิสระ รับจ้างประพฤติดีกน้อยสุด

3. นักเรียนที่บิดามารดาที่ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการประพฤติดีกกฎระเบียบไม่รุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีและประพฤติดีกมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาที่การศึกษาระดับมัธยมศึกษาประพฤติดีกน้อยที่สุด และการประพฤติดีกประเภทรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี และประพฤติดีกน้อยที่สุด

สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 98-99) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพัฒนศึกษา โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดงานคณะกรรมการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครผลการวิจัย จำแนกตาม เพศ ระดับชั้น สุขภาพจิต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเชื่ออำนาจในตน การอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ พบว่า

1. นักเรียนมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้าน คือด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม อยู่ในระดับสูง

2. นักเรียนที่เพศต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่เรียนระดับชั้นต่างกัน วินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนที่มีสุขภาพจิตต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่างกัน วินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์ต่างกัน มีวินัยในตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

วิกกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองพบว่าผู้ที่มีความมีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผล มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม และมีสุขภาพดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเองด้วย

โรบินสัน (Robinson. 1978 : 2854 – B) ได้ศึกษาถึงการฝึกการพัฒนาการควบคุมตนเองในเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว โดยใช้วิธีการปรับพฤติกรรม 2 แบบ คือ วิธีปรับพฤติกรรมโดยชี้ให้เห็นว่าเกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Operant. Behavior Modification-OMB) ซึ่งมีประสิทธิภาพมากในการช่วยแก้ไขเด็กที่มีปัญหา และวิธีการปรับพฤติกรรมโดยเน้นให้เกิดภายในตัวบุคคลในช่วงของการเรียนรู้ (Operant. Behavior Modification-CMB) ซึ่งมีประสิทธิภาพในการแก้เด็กที่มีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบ เป็นความโกรธและโมโหง่าย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชายที่มีความก้าวร้าว 40 คน อายุ 15-17 ปี สุ่มแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ให้ได้รับการฝึกควบคุมตนเองแบบ OBM และ CBM ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีการฝึกใดๆทั้งสิ้น ใช้เวลาในการฝึก 6 สัปดาห์ จำนวน 12 ครั้ง โดยใช้เกมส์ 2 อย่างคือ Perfection และ Labyrinth ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่เร้าให้เกิดความสนใจและเกิดความตึงเครียด มีการทดสอบก่อนและหลังการฝึก และวัดผลด้วยการสังเกตความตั้งใจในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนและในห้องเรียน ผลการทดลองปรากฏว่ากาฝึกควบคุมตนเองด้วยวิธีการทั้ง 2 แบบ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่าเด็กยังคงมีพฤติกรรมก้าวร้าว ไม่มีระเบียบวินัย การขาดเรียนและการก่อความวุ่นวายในห้องเรียนยังคงมีอยู่

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น เห็นได้ว่า ความมีวินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งทั้งต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม ดังนั้นการพยายามปลูกฝังและส่งเสริมการมีวินัยในตนเองให้แก่นักเรียน โดยใช้วิธีที่เกิดจากการรู้จักความรับผิดชอบและเกียรติของตนย่อมจะมีผลให้นักเรียนทำความดีเพราะรักที่จะทำดี ไม่ใช่เพราะเกรงกลัวอำนาจภายนอก นักเรียนย่อมจะเป็นผู้รู้คุณค่าของตนเองอันเป็นคุณธรรมที่สูงสุดของความเป็นคน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพศ

โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกัน ทั้งทางด้านโครงสร้างของร่างกาย อารมณ์ ความต้องการทางสังคมและความสนใจต่างๆ เพศเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่างๆ ที่บุคคลนั้นๆ แสดงออกมาขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางชีวภาพ และทางสภาพแวดล้อม ความแตกต่างทางด้านชีวภาพทำให้เกิดการแบ่งบทบาทความรับผิดชอบให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายของแต่ละเพศ ส่วนสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมก็มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดบทบาท บุคลิกภาพและแบบแผนของพฤติกรรมของผู้หญิงและผู้ชาย เช่น การอบรมเลี้ยงดู เจื้อนไขสังคมและวัฒนธรรม การเรียนรู้ความแตกต่างของบทบาทของเพศเกิดจากการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวและจากการสังเกตตัวแบบ ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูและการสังเกตตัวแบบต่างๆ ในสภาพแวดล้อมจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้บทบาทต่างๆ ของเด็ก บิดามารดามักเข้มงวดในเรื่องระเบียบวินัยกับลูกสาวมากกว่าลูกชาย ดังนั้นบรรทัดฐานทางสังคมจึงเป็นผู้กำหนดบทบาททางเพศ

ให้เพศหญิงและเพศชายมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างกัน (Hurlock. 1984 : 403 Bandura. 1986 : 347 : Grusec. 1988 : 293)

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โจนส์ (Jones. 1954 : 781 - 832) ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในด้านปฏิบัติตามวินัย พบว่า เด็กวัยรุ่นชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเด็กวัยรุ่นหญิง ทั้งนี้เพราะสังคมได้มุ่งหวังให้หญิงและชายมีพฤติกรรมเหมือนกัน ดังนั้นการฝึกอบรมเด็กแต่ละเพศจึงแตกต่างกัน เนื่องจากการยอมรับหรือการปฏิเสธจากสังคมมีความหมายต่อหญิงมากกว่าชาย และสังคมเข้มงวดกวดขันกับความประพฤติของหญิงมากกว่าชาย แต่ในสถานการณ์อื่นๆ เด็กชายจะมีการพูดเท็จและไม่ซื่อสัตย์มากกว่าเด็กหญิง ในระยะวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่น เด็กชายจะฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าและไม่เต็มใจที่จะกระทำตามกฎข้อบังคับต่างๆ โดยไม่คำนึงถึงกฎนั้นจะยุติธรรมต่อเขาหรือไม่

กอริสัน (Gorrison. 1959 : 153 - 156) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการฝึกให้นักเรียนมีวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรง แห่งรัฐจอร์เจีย ได้ศึกษาจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 โรง จำนวน 276 คน ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่า พฤติกรรมที่เด็กหญิงกระทำผิดมากที่สุด คือ การพูดหัวเราะ แต่สำหรับเด็กชายเป็นไปในทางก้าวร้าวมากกว่าเด็กหญิง คือ การต่อสู้ และการโยนสิ่งของ

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเพศหญิงและนักเรียนเพศชายมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองด้านการปฏิบัติตามในห้องเรียน การปฏิบัติตามนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตามในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนเพศหญิงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนเพศชายทุกด้าน

จากการศึกษาขั้นต้นพบว่า ปัจจัยด้านเพศชายและเพศหญิงจะมีวินัยในตนเองที่แตกต่างกัน

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

การพัฒนาให้เกิดพฤติกรรมการมีวินัย ควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งนี้เพราะเด็กยังไม่มีทิศทางที่แน่นอนในการประพฤติปฏิบัติตน การจะพัฒนาเด็กจึงควรเริ่มที่การทำความเข้าใจกับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยของเด็ก ซึ่งตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยมได้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมว่ามาจากปัจจัยภายในตัวเด็ก และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปร (Magnusson and Endler. 1977 : 4)

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาได้ศึกษาตามแนวคิดของสีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 31) ที่กล่าวว่า การพัฒนาวินัยในตนเองจะต้องทำตั้งแต่วัยทารก ซึ่งเด็กควรได้รับความอบอุ่นในครอบครัว อันเป็นการสนองตอบความต้องการของเขา และทำให้เด็กเกิดความมั่นคงทางอารมณ์อันจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อมได้อย่างมีเหตุผล สามารถใช้แรงจูงใจทางจริยธรรมมาเป็นแนวเสริมในการควบคุมตนเองหรือในการเกิดวินัยในตนเองอย่างมั่นคง และศึกษาจากแนวคิดของ ธิติมา จักรเพชร (2544 : 27) ที่กล่าวว่าความมีวินัยในตนเองของนักศึกษานั้นจะเกิดขึ้นได้ ครูมีบทบาทสำคัญในการช่วยสร้างวินัยในตนเองให้กับนักศึกษา และศึกษาจากแนวคิดของ อิคอร์น (สุชา จันท์ธรม. 2544 : 146 ; อ้างอิงจาก Eichorn. 1965) ที่กล่าวว่าโรงเรียนมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อชีวิตและอนาคตของเด็กและวัยรุ่น เพราะโรงเรียนอาจเป็นสถาบันที่ผลิตนักศึกษากระทำผิด โรงเรียนอาจจะช่วยปกป้องนักศึกษากระทำผิด และโรงเรียนอาจจะช่วยนักศึกษาที่กระทำผิดแล้วให้กลับตนเป็นคนดีได้

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า สิ่งที่เกิดๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นมีความอดทนน้อยที่สุด คือการที่พ่อแม่ขาดการคงเส้นคงวาในการวางระเบียบวินัย ในทางปฏิบัติแล้วมักจะพบว่า พ่อแม่มักจะวางกฎเกณฑ์ต่างๆ ไปตามอารมณ์มากกว่าจะใช้เหตุผล การลงโทษก็เป็นไปตามอารมณ์ของพ่อแม่ด้วยเช่นเดียวกัน การขาดความคงเส้นคงวาในการอบรมเด็กจะทำให้เกิดความคลอนแคลนในสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูก และเด็กกับพี่น้อง (จรรยา สุวรรณทัต. 2545 : 73 - 74) ดังนั้นการรักษาความคงเส้นคงวาของพ่อแม่ในการวางระเบียบวินัยจึงมีความสำคัญยิ่งในการสร้างเสริมบรรยากาศที่ราบรื่น และการสร้างความยุติธรรมในครอบครัวอันจะส่งผลทำให้สมาชิกในครอบครัวรู้สึกว่าคุณค่า มีความสำคัญ ซึ่งนำไปสู่ความภาคภูมิใจในตนเองและสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ นั่นคือความมีวินัยนั่นเอง

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

2.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 16 – 22) ถือว่า จริยธรรมเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์สำหรับการประเมินความถูกต้องของพฤติกรรมและกฎเกณฑ์เหล่านี้เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนหนึ่งเกิดจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นเป็นการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ฟังคำบอกเล่าและอ่านจากบันทึก จากแนวคิดนี้จึงกล่าวได้ว่า คนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ทางสังคมต่างกัน ย่อมมีความสามารถและโอกาสในการเรียนรู้แตกต่างกัน เด็กสามารถเรียนรู้ได้เฉพาะสิ่งที่ง่ายและใกล้ตัวมีลักษณะเป็นรูปธรรม ในขณะที่ผู้ใหญ่สามารถพิจารณาสิ่งต่างๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งกว่าและเป็นนามธรรมกว่า เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ย่อมมีโอกาสนในการเรียนรู้และประสบการณ์ต่างๆ น้อยกว่าครู ทั้งนี้เพราะว่าสภาพเป็นสิ่งแวดล้อมเฉพาะที่ทำให้แต่ละบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมและมีบทบาทแตกต่างกันไป

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้นที่กำลังศึกษา

สินีนาฏ สุทธิจินดา (2543 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชย์การ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนในสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาขั้นต้นพบว่า ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การศึกษาพบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับความเป็นพลเมืองดี เช่น ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์และความเอื้อเฟื้อ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2539 : 153) นอกจากนี้ยังพบว่า วินัยมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (ภัทธา นิคมานนท์. 2517 : 100) ดังนั้นการปลูกฝังวินัยให้แก่คนในชาติให้ได้ผลระยะยาวจึงควรเน้นวินัยในตนเอง

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

โรจนา ศุขะพันธ์ (2530 : 98) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 517 คน ในกลุ่มตัวอย่างทั้งนักศึกษาชายและหญิง พบว่าวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลรี รัชมาศ(2540 : 63 – 64) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนเทคนิคอำนาจเจริญพบว่า แผนกวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน มีความสัมพันธ์กับรับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมชาย เรืองสม (2541 : 244 – 245) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิคเขตการศึกษา 4 สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่าวินัยตนเองของช่างอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยนักศึกษาที่มีวินัยตนเองอยู่ในระดับปานกลางจะเป็นผู้ที่มีเกณฑ์การเรียนในระดับค่อนข้างดี และจากการสำรวจความคิดเห็นของครู อาจารย์ ประเมินนักศึกษา กับนักศึกษาประเมินตนเอง พบว่า ทั้ง 2 ฝ่ายต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า วินัยในตนเองด้านความอดทน ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การทำตามกฎเกณฑ์สังคม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นผู้นำ และความตั้งใจจริง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งผลดังกล่าวจะเป็นแนวทางในการพัฒनावินัยในตนเอง

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า ปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลักษณะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลมีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จส่วนตัวของเขา ความสำเร็จของกลุ่มของเขา และความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ. ม.ป.ป. : 166) ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งซึ่งมีผู้ทำการศึกษาและให้ความหมายกันไว้ดังนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความสามารถที่จะกำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงานอย่างเหมาะสม มุมานะบากบั่นฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น ถ้าประสบความสำเร็จและล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ ยอมรับปัญหาและแนวทางแก้ไขเสมอ ซึ่งจะทำให้ประสบความสำเร็จและเอาชนะอุปสรรคในการทำงานได้เป็นอย่างดี (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ. ม.ป.ป. : 11)

เมอร์เรย์ (Murray. 1964 : 19) กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเพียรพยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

แม็คเคลแลนด์ (McClelland. 1969 : 104) ได้ให้คำจำกัดความว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เป็นความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ดาร์ณี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 73 – 74) ได้สรุปลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2 พวก คือ

1. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมดังนี้
 - 1.1 กล้าเสี่ยงพอสมควร
 - 1.2 มีทักษะในการจัดระบบงาน
 - 1.3 มีระดับความทะเยอทะยานสูง
 - 1.4 ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
 - 1.5 อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
 - 1.6 เล็งการณ์ไกลและมีแผนระยะยาว
 - 1.7 เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
 - 1.8 ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
 - 1.9 ขยันแข็งแรงในงานที่ต้องใช้สมองและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร
 - 1.10 มุ่งเลือกทำในสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถ
 - 1.11 ชอบทำงานให้เสร็จตามความพอใจของตนไม่ชอบให้ใครมาบงการ
 - 1.12 เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไป

ให้สำเร็จ

1.13 จะทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่มุงรางวัล หรือชื่อเสียง

1.14 คิดว่าทุกสิ่งจะสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริงและทำงานจริงของตน ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

2. บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีพฤติกรรมดังนี้

- 2.1 มักผัดวันประกันพรุ่ง
- 2.2 มักขาดระบบในการทำงาน
- 2.3 ชอบทำงานตามคำสั่งผู้อื่น
- 2.4 ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
- 2.5 ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
- 2.6 มักไม่ตั้งความคาดหวังในผลสำเร็จจากการทำงาน
- 2.7 ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จไม่สนใจในคุณภาพของงาน
- 2.8 ชอบขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น
- 2.9 ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
- 2.10 เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
- 2.11 มุงหวังรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน
- 2.12 เมื่อประสบอุปสรรคมักหลีกเลี่ยงไม่กล้าเผชิญอุปสรรคนั้นๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความมุ่งมั่นของบุคคลที่ปรารถนาจะทำให้พฤติกรรมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตามมาตรฐานอันสูงสุดหรือเป็นไปตามที่บุคคลวางไว้โดยที่บุคคลนั้นได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ แอทคินสัน (งามตา วณิชทานนท์. 2536 : 351 – 359 ; อ้างอิงจาก Atkinson. 1966) ได้สรุปลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่า เป็นบุคคลที่มักสนใจกิจกรรมที่จะกระทำให้สำเร็จด้วยความชำนาญ ไม่สนใจเรื่องโชคชะตา ชอบใช้ความสามารถและความพยายามในการทำงานให้ดีกว่าคนอื่น ๆ หรือให้ดีถึงมาตรฐานอันสูงสุด และสนใจที่จะทำงานที่มีความง่ายปานกลาง ถ้าเขาทำสำเร็จเขาจะขยันทำงานที่ยากกว่าขึ้นไปอีก แต่ถ้าทำงานล้มเหลวเขาก็จะลดลงมาทำงานที่ง่ายกว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นคนที่อยู่ในโลกของความเป็นจริง แม้ว่าเขาจะไม่สนใจงานที่ยากมากหรือง่ายมาก

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.5.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961 : 178 - 280) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะของนักธุรกิจเกี่ยวกับความต้องการความสัมฤทธิ์ผลกับพื้นฐานทางสังคม โดยดูจากอาชีพของบิดามารดากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้จัดการที่มาจากสังคมระดับกลางในประเทศโปแลนด์ อิตาลี ตุรกี พบว่า ผู้ที่มีระดับพื้นฐานทางสังคมที่สูงขึ้น จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นด้วย

ฟอกซ์ (Fox. 1969 : 1331-1332A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับตัวแปรอื่นๆ คือ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เซอร์วิญญา ฐานะทางเศรษฐกิจของสังคม และระดับ

ความปรารถนาทางการศึกษา โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กเกรด 8 จำนวน 283 ในมลรัฐเคนตักกี แถบ ตะวันตก (Western Kentucky) ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เซาว์ปัญญา และฐานะทางเศรษฐกิจ

2.5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ลดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ (2539 : 101) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย ผลวิจัยพบว่า นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมการมีวินัยน้อยกว่ากลุ่มนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และตัวแปรลักษณะทางจิตใจของผู้กระทำเป็นตัวแปรที่สำคัญในการทำนาย พฤติกรรมการมีวินัยในอันดับแรกๆ คือ ลักษณะมุ่งอนาคต และควบคุมตน ทักษะคิดต่อพฤติกรรมการ มีวินัยและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนสภาพแวดล้อมทางสังคมพบว่า ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูและ การทำตนเป็นแบบอย่างของบิดามารดา ด้านพฤติกรรมการมีวินัย การอบรมสั่งสอนและการทำตน เป็นแบบอย่างของครูด้านพฤติกรรมการมีวินัย และการรับรู้ค่านิยมของโรงเรียน เป็นตัวแปรที่สำคัญ ในการทำนายพฤติกรรมการมีวินัยมากกว่าตัวแปรอื่นๆ

สินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 101) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียน สาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ใน กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันมีวินัยในตนเองโดยรวม วินัยในตนเองในด้านการปฏิบัติตนในห้องเรียน การปฏิบัติตนนอกห้องเรียน และการปฏิบัติตนใน สังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปว่า การเลี้ยงดูของครอบครัว มีส่วนสัมพันธ์ต่อ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ครอบครัวอบอุ่นทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดี สัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูนักเรียน ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนดีตามไปด้วย

2.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

กรมพลศึกษา (2536 : 5 – 6) ได้สรุปสาเหตุการประพาศิบัติระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อม ทางครอบครัวที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 18 สาเหตุ และสาเหตุ หนึ่งเกิดจากสภาพทางการเงินของครอบครัว

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ของครอบครัว

สดใส นิยมจันทร์ (2541: 20) พบว่า เด็กที่ประสบปัญหาส่วนใหญ่เป็นเด็กที่มาจากครอบครัว ที่มีรายได้ต่ำ ขาดแคลนทุนทรัพย์ในการดำรงชีวิต ขาดประสบการณ์ต่างๆ ที่จะส่งเสริมให้เกิดการ เรียนรู้ ทำให้เด็กเกิดปัญหาอุปสรรคต่างๆ มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า รายได้ของครอบครัวส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรค ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวินัยในตนเอง

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

กรมพลศึกษา (2536 : 5 – 6) ได้สรุปสาเหตุการประพฤติดีระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ 18 สาเหตุ และสาเหตุหนึ่งเกิดจากบิดาหรือมารดาไม่มีอาชีพ

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของผู้ปกครอง

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122 – 127) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดีกฎระเบียบ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมผิดกฎระเบียบประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การประพฤติดีกทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพส่วนตัวประพฤติดีกมากที่สุด นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้างประพฤติดีกน้อยที่สุด

จากการศึกษาพบว่า อาชีพของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ต่อวินัยในตนเอง

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

สวัสดี ไชยโอภาส (2531 : 13 – 18) ได้สรุปสาเหตุของสภาพแวดล้อมทางครอบครัว เช่น พ่อแม่ยากจนหรือร่ำรวยมากเกินไป พ่อแม่รักลูกตามใจลูกเกินไป พ่อแม่แยกกันอยู่ขาดคนเอาใจใส่ดูแลลูก พ่อแม่ประพฤติดีกไม่ดี หรือ ไม่เข้าใจธรรมชาติการเปลี่ยนแปลงตามวัยและเพศของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยเกินไป ความเข้มงวดหรือหย่อนยานด้านวินัยมากเกินไป

เพียว เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 21) ได้ทราบปัญหาอันเกิดจากสิ่งแวดล้อมในครอบครัว เช่น สภาพครอบครัวที่แตกแยก ทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตนเอง แสดงอวดเก่งต่อครู ต่อเพื่อนนักศึกษา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อื่น สัมพันธภาพของครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กประพฤติดีกวินัย นอกจากนี้วิธีการอบรมทางครอบครัวก็เป็นสาเหตุให้เด็กเกิดอารมณ์กระวนกระวายตื่นเต้นอยู่เสมอ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หรือปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ตามใจ จะทำให้เด็กขาดเหตุผลที่ดีทางจิตใจ ไม่แน่ใจว่าตนเองทำถูกหรือผิด

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 5 -6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยด้านครอบครัวไว้ดังนี้ การที่สมาชิกในครอบครัวมีวินัยไม่ว่าจะเป็นวินัยภายนอกหรือวินัยในตนเอง ย่อมก่อให้เกิดความไว้วางใจเชื่อมั่นระหว่างสมาชิก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยเฉพาะสมาชิกผู้เยาว์ของครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดี ย่อมเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดี มีความมั่นคงทางจิตใจ กล้าที่จะเรียนรู้และปรับตัวในสิ่งใหม่ๆ อันจะเป็นกำลังสำคัญในการช่วยพัฒนาประเทศสืบต่อไป

วิเชียร สุขจันทร์ (2540 : 33) ได้สรุปว่าการหย่าร้างของพ่อแม่ส่งผลกระทบต่อบุตรอย่างแน่นอน โดยเฉพาะผลกระทบทางด้านจิตใจ และพฤติกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กด้วย และเด็กที่มาจากครอบครัว พ่อแม่หย่าร้างกันมีแนวโน้มต่อการเสี่ยงที่จะมีปัญหาต่างๆ มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวพ่อแม่อยู่ด้วยกัน

จุไรรัช แสนวัง (2543 : 36 -37) ได้สรุปด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสามัคคี บิดามารดาให้ความรักความห่วงใย อาหารในตู้ลูก ให้การดูแลเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนชี้แนะแนวทางที่ดีที่ถูกต้องแก่บุตร เป็นตัวอย่างที่ดียอมก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว ทำให้ลูกเกิดความรักเคารพบิดามารดา มีแต่ความสุขในการดำรงชีวิต เด็กยอมเจริญเติบโตขึ้นด้วยความเชื่อมั่น มองโลกในแง่ดี ในทางตรงกันข้าม ครอบครัวที่บิดามารดาทะเลาะเบาะแว้ง ขาดความสามัคคี ไม่รู้จักเสียสละและการให้อภัยซึ่งกันและกัน เด็กจะมีนิสัยก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย ชอบการต่อสู้ การเอาชนะ หรือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาเป็นโรคจิต โรคประสาท จู้จี้ขี้น เด็กจะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นโรคหวาดระแวง ในครอบครัวที่พ่อแม่เล่นการพนันหรือดื่มสุรา เด็กจะเลียนแบบและติดเป็นนิสัยต่อไป ครอบครัวที่หย่าร้างแตกแยก ไม่ได้อยู่ร่วมกัน เด็กจะมีนิสัยแค้นแค้นต่างเป็นนักเลงหรืออหังการ เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนต้องการและไม่ได้รับ เด็กกำพร้าจะเป็นเด็กที่ขาดความรักความอบอุ่น ความมั่นคงในชีวิต เด็กกับผู้ใหญ่ที่เกิดช่องว่างระหว่างวัย ไม่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ผู้ใหญ่ต้องออกคำสั่งบังคับว่าต้องทำอย่างนั้นต้องทำอย่างนี้ ชีชะตาชีวิตของเด็กหรือบิดามารดามีชีวิตแล้วจะเป็นผลต่อสภาพจิตใจของเด็ก กล่าวคือ ครอบครัวมีสภาพการแตกแยกหรือบ้านแตก ย่อมทำให้เด็กขาดที่พึ่งทางใจ ทำให้ไม่มีความสุข มีผลให้เด็กประพฤติผิดได้ง่าย

เดคเคอร์และเดคเคอร์ (Decker and Decker. 1984 : 129 - 131) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนมากขึ้น สติปัญญาสูงขึ้น

กรีนเบอร์ก (วรรณาท รักสกุลไทย. 2537 : 170 – 171 ; อ้างอิงจาก Greenberk. 1989) ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และมีผลต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก และช่วยลดปัญหาการผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการดำเนินกิจกรรม จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

2.8.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

เพค (กฤษณี ภูพัฒน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ได้ศึกษาและพบว่า การที่เด็กมีความรับผิดชอบสูงขึ้นอยู่กับการส่งเสริมด้านวินัย จากการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่พบว่า ความใส่ใจซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การให้ความรักของพ่อแม่ เป็นการส่งเสริมวินัยที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมจากภายในที่แท้จริง

ฮอฟแมน (คุณากร ศรีคง. 2547 : 85 ; อ้างอิงจาก Hoffman. 1980) ได้ศึกษาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ให้ความสำคัญแก่เด็ก โดยพยายามอธิบายสิ่งต่างๆ ให้เด็กฟัง ให้เหตุผล การลงโทษให้น้อยที่สุด ผลที่ตามมาคือ เด็กเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ อดทนต่อสิ่งยั่วชวนใจ

ยอมรับเมื่อกระทำผิด และการยอมรับเด็กของบิดามารดา มีความสำคัญต่อการพัฒนาการด้านจริยธรรม และลักษณะที่พึงงามของเด็ก

2.8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วีรวรรณ วรสุข (2540 : 122 – 127) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดีประเวียบ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีสถานภาพการอยู่ร่วมกันแตกต่างกันมีพฤติกรรมการประพฤติดีประเวียบ ทั้งประเภทไม่รุนแรง และประเภทรุนแรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการผิดปกติทั้ง 2 ประเภท นักเรียนที่มารดาถึงแก่กรรมประพฤติดีมากที่สุด นักเรียนที่มารดาแต่งงานใหม่ประพฤติดีน้อยที่สุด

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวส่งผลต่อวินัยในตนเอง

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ความหมายของลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ปัญญา สมบูรณ์ศิลป์ (2523 : 45 – 46) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะในโรงเรียนซึ่งสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมและโครงการต่างๆ ภายในโรงเรียนมีผลโดยตรงต่อชีวิตและสุขภาพของนักเรียนในแง่ต่างๆ กัน ในแง่บวกคือ การทำให้นักเรียนมีความสุขสบาย ร่าเริง มีความสุข หรือในแง่ป้องกันไม่ให้เกิดโรคและป้องกัน ภัยอันตรายจากการบาดเจ็บต่างๆ และในแง่การช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการศึกษา

สุพิชญา ธีระกุล (2524 : 182 – 183) ได้เสนอแนวทางการจัดลักษณะทางกายภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนก็คือสภาพห้องเรียนและโรงเรียน ซึ่งได้แก่ การวางแผนแนวอาคาร ถูกทิศทาง มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่มีเสียงดังรบกวน ห้องเรียนสะอาด มีโต๊ะและเก้าอี้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน เหมาะสมกับผู้เรียน อุปกรณ์การศึกษา ที่เป็นเครื่องช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น การจัดใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนให้ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับทักษะและความสนใจของครูว่าจะใช้อุปกรณ์นั้นๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา และใช้ได้ถูกต้องเพียงใด สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีความจำเป็นที่จะเสริมสร้างการเรียนการสอนให้ได้ผลดี

สุปรีชา หิรัญโต (2524 : 183) ได้กล่าวถึงหลักการจัดบรรยากาศภายในห้องเรียนที่ดีไว้ดังนี้คือ ควรมีแสงสว่างในห้องเรียนในระดับที่มองเห็นได้ คือ มองเห็นได้เร็ว สบายตา และชัดเจน ควรไกลจากแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนจากบริเวณรอบๆ หรือภายนอกห้องเรียน

จากความหมายของลักษณะทางกายภาพทางการเรียนที่กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพในการเรียนควรประกอบด้วย ห้องเรียนที่มีการถ่ายเทอากาศ มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ขนาดของห้องเรียนกับปริมาณนักเรียน บริเวณของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวน

ต่างๆ ดังเช่น เสียงและกลิ่น มีปริมาณของสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเหมาะสมเมื่อเทียบกับจำนวน อาจารย์ผู้สอนและนักเรียน รวมทั้งมีความทันสมัย และมีคุณภาพการใช้งานที่ดี

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

2.9.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

อิคอร์น (สุชา จันท์เอม. 2544 : 146 ; อ้างอิงจาก Eichorn. 1965 : 299) ได้ศึกษาปัจจัยที่มี ส่วนผลักดันให้เด็กนักเรียนเป็นผู้กระทำผิด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนกระทำความผิด ได้แก่ โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อจำนวนของนักเรียน

2.9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เทอดหญิง ณ พัทลุง (2542 : 16) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ ต่อการ ประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า อาคาร สถานที่ และสิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดี เช่น ขาดความน่าอยู่ จะส่งผลต่อจิตใจนักศึกษา และโน้มน้าวจิตใจให้ประพฤติไม่ดีไปด้วย

มะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547 : 94) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของ นักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพณิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนดี ซึ่งประกอบไปด้วย บรรยากาศในชั้นเรียนดี ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน นักศึกษา สื่อการเรียนทันสมัย จะส่งผลต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พระมหาเสรี ยีพระบาง (2547 : 81) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดสระเกษ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่าการที่จัดลักษณะทางกายภาพของโรงเรียนให้มีความเรียบร้อย สะอาดสวยงามเป็นระเบียบ จะ ส่งผลให้จิตสำนึกของนักเรียนให้รู้สึกที่ต้องเคารพต่อสถานที่ ไม่ทำสิ่งที่ก่อให้เกิดความเสียหายกับ โรงเรียนทำให้นักเรียนเกิดความมีระเบียบวินัยมากขึ้น

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การจัดสิ่งแวดล้อมทาง กายภาพของห้องเรียน จัดอาคารสถานที่ของสถานศึกษา และการมีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ เพียงพอ จะมีผลต่อจิตใจนักศึกษา คือมีส่วนทำให้นักเรียนขยัน มีวินัยในตนเอง และปรับตัวเข้ากับ สิ่งแวดล้อมได้ดี

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

เชาวน์ มณีวงศ์ (ม.ป.ป. : 169-174) ได้กล่าวถึงสภาพแวดล้อมของสถาบันการศึกษา เป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้นักศึกษา กระทำผิดวินัยได้คือ

1. เกิดจากครูอาจารย์ เช่น ครูอาจารย์บางคนมิได้ให้ความรัก ความอบอุ่น แก่ นักศึกษา บางคนมุ่งเนื้อหาวิชามากเกินไป และบางคนใช้วิธีการปกครองอย่างเคร่งครัดมากเกินไป

2. เกิดจากอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมของสถานศึกษาไม่ดีคือขาดความน่าอยู่ ซึ่งย่อมจะมีผลต่อจิตใจของนักศึกษา และโน้มน้าวจิตใจให้ประพฤติไม่ดีไปด้วย

3. เกิดจากจำนวนนักศึกษา นักศึกษามีปริมาณมากเกินไป จนอาจารย์ดูแลไม่ทั่วถึง

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2533 : 239-242) ได้อธิบาย หลักสำคัญในการสร้างวินัยในตนเอง ให้แก่นักเรียนนั้น ครูควรเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นจริงใจ และที่สำคัญครูต้องมีความยุติธรรม ครูไม่ควรทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกต่ำต้อยหรือรู้สึกอับอายแต่ควรมีความสม่ำเสมอในการรักษาระเบียบวินัยนักเรียน และควรพยายามช่วยให้เด็กทุกคนได้มีโอกาสประสบความสำเร็จในการทำงานที่ทำเป็นประจำทุกวัน ฉะนั้นครูในฐานะที่มีความสำคัญและใกล้ชิดกับเด็กเป็นอย่างยิ่ง จะต้องตระหนักในการที่จะสร้างเด็กให้มีความรู้สึกต่อตนเองในทางบวก เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างวินัยในตนเองให้แก่เด็กและจะได้ปฏิบัติตนในแนวทางที่ดีและถูกต้องในอนาคต

เพียว เกาทัณฑ์ทอง (2534 : 37-38) ได้กล่าวว่า การปกครองชั้นเรียนและบรรยากาศในห้องเรียนก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางวินัยขึ้นได้มาก ทศนคติของครูกับการรักษาระเบียบวินัย นับว่าเป็นเรื่องสำคัญ ที่จะกำหนดพฤติกรรมของนักเรียนว่าเป็นไปในการที่พึงปรารถนาไว้หรือไม่ ครูที่จะรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียนได้ดีนั้นจึงควรที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน จัดกิจกรรมการสอนอย่างสนุกสนานมีชีวิตชีวา พยายามดึงนักเรียนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดแต่ถ้านักเรียนยังทำผิดวินัยอย่างจงใจอีก ก็พยายามค้นหาสาเหตุและพยายามแก้ไขพฤติกรรมให้ดีขึ้น การออกกฎระเบียบวินัยในโรงเรียนและห้องเรียน การป้องกันการทำผิดวินัยของนักเรียนในห้องเรียนนั้น ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญทั้งในการเป็นผู้นำที่ดี และครูต้องถือว่าระเบียบวินัยนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจของนักเรียนเองเพราะนักเรียนเป็นผู้สร้างระเบียบวินัยร่วมกันขึ้น นอกจากนี้นักเรียนจะต้องรู้จักหน้าที่ของตนเอง และปฏิบัติตามกฎระเบียบด้วยถ้าครูและนักเรียนร่วมกันจัดระบบงานในชั้นเรียนได้ดีแล้ว เหตุขัดแย้งต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นเด็กก็จะไม่ทำผิดวินัย

กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพฤติผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษาที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้สอนไม่เข้าใจนักศึกษา และอาจารย์ไม่ให้ความเป็นธรรมกับนักศึกษา

บงกช โควินท์ (2544 : 64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาด้านนี้เนื่องจากโรงเรียนและครู กล่าวคือโรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและเข้าใจนักศึกษาเท่าที่ควร ซึ่งมักสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มากอาจทำให้เด็กมีการปรับตัวต่อสังคมมากขึ้น และมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคงได้

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.10.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ทิดแมน (Tiedman. 1942 : 657-64) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาจะไม่ชอบครูแบบเผด็จการที่มีนิสัยข่มขู่ ปราศจากความเห็นอกเห็นใจและไม่ชอบครูที่สอนแบบใช้อำนาจ

บุช (วิลาส บัญทองขาว. 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก Byth. 1942 : 645. *A Study of Student – Teacher Realtionship*) ได้วิจัยสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูพยายามทำความเข้าใจกับนักเรียน ให้ความเห็นอกเห็นใจนักเรียน รู้จักส่งเสริมได้ดีขึ้น การปรับตัวเหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนที่มุ่งสอนโดยใช้วิธีบังคับนักเรียนจะไม่พอใจในตัวครูและนักเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร

ไทเลอร์ (Tyler. 1964 : 16) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ พบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน

2.10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กรมสามัญศึกษา (2530 : 1) พบว่า สภาพในโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา แต่เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นเนื้อหาวิชา และการจัดครูผู้สอนก็จัดเป็นรายวิชา ครูแต่ละวิชาจึงสอนนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูแต่ละคนรู้จักนักศึกษาไม่ถ่องแท้ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นไปอย่างผิวเผิน การพัฒนาคุณลักษณะของนักศึกษาจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร

กิงกาญจน์ ปานทอง (2545 : 85) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา ตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการโปรแกรมวิชานิติศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร พบว่า นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับอาจารย์ที่ดีจะส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า ความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน ครูมีความเมตตากรุณา มีความยุติธรรม ครูมีวิธีสอนที่ดี สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียน ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเรียน

2.11 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.11.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพจน์ผิดระเบียบวินัยด้านสภาพแวดล้อม ในสถานศึกษาที่สำคัญของนักศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยมีสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และนักศึกษาที่ทำผิดเข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้

นักศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพระหว่างบุคคลไว้ดังนี้

ซิคเกอร์ริง (Chickering. 1969 : 94) กล่าวว่าสัมพันธภาพระหว่างบุคคล หมายถึง การที่บุคคลมีความอดทนที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น และการเปลี่ยนแปลงจากการพึ่งพาตนเองไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ชัยพร วิชาวุธ (2530 : 69) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์โต้ตอบระหว่างบุคคล มนุษย์อยู่เป็นสังคม การกระทำของมนุษย์แต่ละคนจึงสัมพันธ์กับการกระทำของคนอื่น ๆ ในสังคม เกิดขึ้นทันทีเมื่อกระทำของคนหนึ่งมีผลกระทบต่อผลกรรมที่อีกคนหนึ่งจะได้รับ

ปราณี พรรณวิเชียร (2534 : 76 – 78) กล่าวถึงแนวทางการปฏิบัติตนกับเพื่อนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันควรปฏิบัติดังนี้

1. ใช้เวลาสำหรับเพื่อน
2. เก็บข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเพื่อนไว้
3. ยอมเสี่ยงที่จะให้รู้สึกธาตุแท้
4. เก็บอคติต่าง ๆ ไว้ในใจ
5. อย่าจดจำในสิ่งที่ให้ไป
6. เปิดโอกาสให้เพื่อนได้แสดงน้ำใจบ้าง
7. ฝึกเป็นคนมีอารมณ์ขันกับเพื่อน
8. จุดมิตรภาพเก่า ๆ กับเพื่อนให้กลับคืนมา

จากที่กล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกัน ได้แก่ ความช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันทั้งด้านการเรียน และเรื่องส่วนตัว การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ความห่วงใย ไกล่ล้นสนิทสนมซึ่งกันและกัน การกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน การปฏิบัติตนกับเพื่อนนับได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในวัยรุ่น เพราะตัววัยรุ่น ปฏิบัติตนกับเพื่อนได้ถูกต้องเหมาะสมจะทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข แต่ถ้าหากว่าวัยรุ่นคนใดประพฤติปฏิบัติกับเพื่อนอย่างไม่ถูกต้องเหมาะสม ก็จะทำให้เกิดปัญหาขึ้นกับตนเอง เช่น มีความรู้สึกต่อตนเองในทางที่ไม่ดี เข้ากับกลุ่มเพื่อนไม่ได้ ไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข

2.11.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.11.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แคพแลน (Kaplan. 1956 : 56) ศึกษาสุขภาพจิตของเด็กในโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 180 คน โดเนลศูนย์สุขภาพปรีนซ์จอร์จ ในแมรีแลนด์ (Prince George County Mental Health Clinic) พบว่า พวกที่ปรับตัวได้ดีคือพวกที่มีความสุขในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นมีเหตุผลดีเหมาะสมกับอายุ ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 69.6

เกสส์ (Gless. 1966 : 113-A) ได้ศึกษาพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนิสิตหญิงที่อยู่หอพัก จำนวน 111 คน กลุ่มทดลองอยู่ในหอพักหนึ่ง 52 คน กลุ่มควบคุมอยู่อีกหอพักหนึ่งจำนวน 59 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้โปรแกรมสัมพันธภาพระหว่างบุคคล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความสัมพันธ์ภาพและทัศนคติ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การทดลองของแมนวิทนี (The Mann – Whitney U test) และไค สแควร์ (Chi-Square) ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.11.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521 : 23) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติดนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเสื่อมเสียเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ประพฤติดนไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน และใช้เวลาว่างในทางที่ไม่เหมาะสม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อีกทั้งขาดความรู้ความเข้าใจกฎหมายที่ใช้ควบคุมความประพฤติ และนักเรียนนักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องความประพฤติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการหนีโรงเรียน ทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

กรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2525 : 63) พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่ จะมีความเห็นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเยาวชนยังยึดเอาเพื่อนเป็นที่ปรึกษาพูดคุยถึงปัญหาต่าง ๆ เป็นอันดับแรก เมื่อเกิดปัญหาหรือไม่สบายใจ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 พบว่าปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อนไม่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในระดับชั้นปีที่ 1 เพิ่งจะมาเข้าเรียนทำให้ยังไม่สนิทกัน

จากการศึกษาข้างต้นพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติโรงเรียนสารวิทยา

ประวัติโรงเรียนสารวิทยา ในปี 2484 ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 โรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนคร และธนบุรีต้องหยุดทำการสอนจึงเป็นเหตุให้บรรดาบุตรธิดาของข้าราชการและคนงานในกรมวิทยาศาสตร์ทหารบกไม่สามารถจะหาที่เรียนได้ ที่ประชุมข้าราชการและคนงานกรมวิทยาศาสตร์มีมติเห็นพ้องต้องกันว่าควรจัดตั้งโรงเรียนขึ้นภายในกรมวิทยาศาสตร์เพื่อทำการสอนเด็กเหล่านั้นจึงได้ดำเนินการ ขอจัดตั้งโรงเรียนต่อกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้น เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2487 พ.อ. พระวิทยาสารณยุต เจ้ากรมวิทยาศาสตร์ จึงได้ดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนเป็นการภายในโดยใช้เรือนแถวนายทหารหมายเลข 9-10 เป็นสถานที่ทำการสอน โดยมี พ.ต. ชุนบัญญัติทิพ โกมุท เป็นเจ้าของและผู้จัดการ นางสาวย อุนหละกะ เป็นครู ทำการสอนอยู่ในความอุปการะของกรมวิทยาศาสตร์ทหารบก และได้เริ่มทำการสอน เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 2487 ในปี 2489 สงครามโลกครั้งที่ 2 สงบลง พ.อ.จักรายุทธวิชัย หงสกุล (ยศขณะนั้น) เจ้ากรม-วิทยาศาสตร์จึงได้จัดตั้งโรงเรียนต่อกระทรวงศึกษาธิการและได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนราษฎร์เป็นการถาวร ต้องตามพระราชบัญญัติให้ชื่อว่า “โรงเรียนสารวิทยา” สอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการตั้งแต่ชั้นประถม ปีที่ 1-4 ประเภทสามัญ (ก่อนการเปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2494) อนุญาตให้รับนักเรียนได้ 125 คนและใช้บริเวณแผนที่ 6 กรมช่างแสง (แปรสภาพจากกรมวิทย์ฯ) ถนนพหลโยธินบ้านพักหมายเลข 9-10 เป็นที่ตั้งของโรงเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 27 คน รับนักเรียนทั่วไป มีครูทำการสอน 3

คน พ.ท.ขุนจรัส พนาพาน เป็นเจ้าของโรงเรียน โดยมี ร.อ.สุวัตร ปัทมานนท์ เป็นผู้จัดการ และนางจำเนียร เอี่ยมบุญฤทธิ์ เป็นครูใหญ่ โรงเรียนได้ดำเนินการเรื่อยมาจนถึงปี 2490 จึงได้ขยายชั้นเรียนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีครูทำการสอน 9 คน เปิดสอนแบบสหศึกษา ปี พ.ศ. 2498 โรงเรียนได้ขยายรับนักเรียนจนถึงชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 กระทรวงศึกษาธิการได้รับรองวิทยฐานะ เทียบเท่าโรงเรียนรัฐบาล และอนุญาตให้เป็นหน่วย สมทบสอบ และทำการสอบไล่ได้เองทุกชั้น ต่อมาวันที่ 22 พฤศจิกายน 2500 โรงเรียนสารวิทยา ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์สารวิทยา” และมีนางวนิดา ปิ่นเพชร เป็นครูใหญ่แทน นางจำเนียร เอี่ยมบุญฤทธิ์ ครูใหญ่คนเดิมซึ่งขอลาออกเพื่อติดตามครอบครัวไปต่างจังหวัด ในปี พ.ศ. 2503 โรงเรียนได้เปิดทำการสอนนักเรียนเตรียมปีที่ 1 แผนกวิทยาศาสตร์และในปี พ.ศ. 2504 ได้ขยายชั้นเรียนถึงชั้นเตรียมปีที่ 2 วันที่ 1 พฤษภาคม 2519 โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์สารวิทยา ได้รับโอนเข้าสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้ชื่อใหม่ว่า “โรงเรียนสารวิทยา” นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 จนถึงปัจจุบัน และวันที่ 1 กรกฎาคม เป็นวันสถาปนาโรงเรียน

วิสัยทัศน์โรงเรียนสารวิทยา

โรงเรียนสารวิทยามุ่งจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักเรียน ให้เป็นคนดี มีความสุข สุขภาพแข็งแรง มีความสามารถทางวิชาการ ในยุคสังคมอุดมปัญญา (Knowledge - based Society) ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี และการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ภายใต้การบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ

3.3 พันธกิจ ยุทธศาสตร์การพัฒนา เป้าประสงค์

พันธกิจ

1. จัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้มีความประพฤติดี มีความรับผิดชอบ มีความสุข สุขภาพแข็งแรง และมีความสามารถทางวิชาการ
2. ส่งเสริมให้ครูพัฒนาทักษะการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นครูมืออาชีพ
3. ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและพัฒนาแหล่งเรียนรู้อย่างหลากหลายเพื่อส่งเสริมบรรยากาศแห่งการเรียนรู้
4. ส่งเสริมการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
5. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

1. ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีมีวินัย มีความรับผิดชอบซื่อสัตย์ต่อตนเองและสังคม
2. ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนานักเรียนให้มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี รักตนเองและป้องกันตนจากสารเสพติด
3. ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาความสามารถทางวิชาการให้นักเรียน
4. สนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้รับการพัฒนาทักษะทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง
5. สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียนการสอน

6. พัฒนาสิ่งแวดล้อมและแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมบรรยากาศแห่งการเรียนรู้
7. ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนได้ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียนอย่างคุ้มค่า
8. สนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีและระบบ PDCA มาใช้ในการบริหารงาน
9. สนับสนุน และส่งเสริมให้มีการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม แบบอำนวยความสะดวก เป็นไปตามวัฒนธรรมองค์กร จัดสรรการใช้งบประมาณและทรัพยากรอย่างประหยัด คุ้มค่าและเกิด ประสิทธิภาพสูงสุด

10. สนับสนุนให้ผู้ปกครองและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาผู้เรียน

เป้าประสงค์

1. ผู้เรียนมีลักษณะอันพึงประสงค์ของโรงเรียนและเป็นบุคคลการเรียนรู้
2. ครูมีศักยภาพในการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน
3. โรงเรียนมีบรรยากาศแห่งการเรียนรู้และนักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง
4. โรงเรียนมีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและบุคลากรมีประสิทธิภาพในการทำงาน
5. ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอย่างเข้มแข็ง ใกล้ชิดและ รับผิดชอบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากร และการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 340 คน จากจำนวนนักเรียน 2,192 คน เป็นนักเรียนชาย 210 คน และเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 130 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 172 คน เป็นนักเรียนชาย 106 คน และเป็นนักเรียนหญิง 66 คน ที่ความเชื่อมั่น 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane. 1970 : 80-81) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยแบ่งประชากร นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 3 ชั้นปี ดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 68 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 143 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 129 คน

2.2 ผู้วิจัยแบ่งประชากร นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ออกเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนชายจำนวน 41 คน นักเรียนหญิงจำนวน 27 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชายจำนวน 98 คน นักเรียนหญิงจำนวน 45 คน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนชายจำนวน 71 คน นักเรียนหญิงจำนวน 58 คน

2.3 ผู้วิจัยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้ 172 คน ที่ความเชื่อมั่น 95 (Yamane. 1970 : 80-81) จึงได้สัดส่วนประชากรต่อกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 2 : 1 เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 จำแนกตามชั้นปีและเพศ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามชั้นปี และเพศ

ระดับชั้น	เพศ				รวม	
	ชาย		หญิง			
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	41	21	27	14	68	35
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	98	49	45	23	143	72
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	71	36	58	29	129	65
รวมทั้งหมด	210	106	130	66	340	172

เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง

วิธีสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านส่วนตัวของนักเรียน เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ และเติมข้อความลงในช่องว่าง
.....ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน

1. เพศ

☐ นักเรียนชาย
 ☐ นักเรียนหญิง
2. อายุ.....ปี
3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนคือ.....
5. รายได้ของผู้ปกครอง.....บาท/เดือน
6. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
☐ รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
☐ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว
☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
7. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน
☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ มาริสา รัฐปัตย์ (2532 : 72) และมะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547 : 55-56)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามนิสัยในการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0.	ข้าพเจ้าชอบทำงานทุกอย่างด้วยตนเอง ไม่ชอบขอคำปรึกษาจากผู้อื่น					
00.	เมื่อพบปัญหาข้าพเจ้าสามารถหา วิธีแก้ไขได้ทุกครั้ง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4

จริงน้อยที่สุด
เกณฑ์การแปลความหมาย

1

5

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของ สุกัญญา แยม ยิ้ม (2541 : 15 - 97 และ กิ่งกาญจน์ ปานทอง (2545: 67 - 68)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0. 00.	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อ ผู้ปกครอง</u> นักเรียนชอบโต้แย้งกับผู้ปกครอง นักเรียนปรึกษาปัญหาทุกเรื่องกับ ผู้ปกครอง					
0. 00.	<u>การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อ นักเรียน</u> ผู้ปกครองถามเรื่องเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองยอมรับความคิดเห็นของ นักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนของเดิมศักดิ์ คฑาวณิช (2540 : 165 – 166) และ กรพินธุ์ วัฒนสุข (2542 : 106 - 109)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0.	<u>สถานที่เรียน</u>					
00.	ขนาดของห้องเรียนมีสัดส่วนพอดีกับจำนวนนักเรียน					
00.	ห้องเรียนอากาศถ่ายเทได้สะดวก					
0.	<u>สื่ออุปกรณ์การเรียน</u>					
00.	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนล้ำสมัย					
00.	อุปกรณ์การเรียนการสอนหลากหลายเหมาะสมกับรายวิชา					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจสอบและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของนวลลออ ทวีศรี (2546 : 136 -137)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0. 00.	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู</u> นักเรียนทำความเคารพเมื่อพบกับครู นักเรียนไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
0. 00.	<u>การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน</u> ครูเอาใจใส่พฤติกรรมและการเรียนของ นักเรียน ครูรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจสอบและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับครู
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของสุกัญญา ยิ้มแย้ม

(2541 : 95 - 97)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่อ นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	นักเรียนกับเพื่อนให้ความช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่					
00.	เพื่อนชอบพูดล้อเลียนในจุดด้อยของนักเรียน					
000.	นักเรียนไม่สามารถปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับเพื่อนในห้องได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีสัมพันธภาพดีพอใช้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีสัมพันธภาพไม่ดีระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเองของสินีนาฏ สุทธจินดา (2543 : 127 - 130)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเองตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับความไม่มีวินัยในตนเอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0. นักเรียนข้ามถนนตรงที่คิดว่าสะดวก แม้ไม่ใช่ทางม้าลาย					
00. นักเรียนไม่มาเรียนในวิชาที่น่าเบื่อ					
000. นักเรียนสามารถควบคุมอารมณ์ ตนเองให้อยู่ในกฎระเบียบได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง มีความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง มีความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง มีความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนมาก

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. หาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา ข้อความ และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. นำแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร มาหาความเชื่อมั่น มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ซึ่งมีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำแบบสอบถาม มาตรวจให้คะแนนเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้ t – test โดยเลือกเฉพาะข้อ t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย

2.2 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.1 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) เพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากผู้อำนวยการโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม กล่าวคือ ตอบครบทุกข้อ มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย
 - 1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่
 - 2.1 หาค่าจำแนกรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน

สารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t-Distribution
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนดิบ
SE _b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE _{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการพยากรณ์
X ₁	แทน	เพศ : ชาย
X ₂	แทน	เพศ : หญิง
X ₃	แทน	อายุของนักเรียน
X ₄	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1
X ₅	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 2
X ₆	แทน	ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 3
X ₇	แทน	คะแนนเฉลี่ยสะสม
X ₈	แทน	รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง
X ₉	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

X ₁₀	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง :รับจ้าง /พนักงานบริษัทเอกชน
X ₁₁	แทน	อาชีพของผู้ปกครอง :ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
X ₁₂	แทน	สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาอยู่ร่วมกัน
X ₁₃	แทน	สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาหย่าร้างกัน
X ₁₄	แทน	สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม
X ₁₅	แทน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X ₁₆	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง
X ₁₇	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
X ₁₈	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X ₁₉	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ความไม่มีวินัยในตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS. (Statistical Package for Social Science) ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รายได้ต่อเดือนของครอบครัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลของของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ ระดับชั้น อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	106.00	61.63
	หญิง	66.00	38.37
	รวม	172.00	100.00
ระดับชั้น	มัธยมศึกษาปีที่ 1	35.00	20.35
	มัธยมศึกษาปีที่ 2	72.00	41.86
	มัธยมศึกษาปีที่ 3	65.00	37.79
	รวม	172.00	100.00

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อาชีพของผู้ปกครอง	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	96.00	55.81
	รับจ้าง/ พนักงานบริษัทเอกชน	44.00	25.58
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	32.00	18.60
รวม		172.00	100.00
สถานภาพการสมรสของบิดามารดา	อยู่ร่วมกัน	143.00	83.14
	หย่าร้าง	21.00	12.21
	บิดา/มารดาถึงแก่กรรม	8.00	4.65
รวม		172.00	100.00

จากตาราง 1 พบว่า ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 172 คน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 61.63 รองลงมา เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 38.37

จำแนกตามระดับชั้นพบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 41.86 มัธยมศึกษาปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 37.79 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.35

จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 55.81 รับจ้าง/พนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 25.58 และ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 18.60

จำแนกตามสถานภาพการสมรสของบิดามารดา ส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 83.14 บิดามารดาหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 12.21 และบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม คิดเป็นร้อยละ 4.65

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ต่อเดือนของครอบครัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยที่ศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
อายุ	13.96	0.91	วัยรุ่นตอนต้น
คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียน	3.52	16.99	ค่อนข้างสูง
รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง	20,137.54	14773.69	สูง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.32	0.55	ปานกลาง
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	3.80	0.57	ดี
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.36	0.52	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.82	0.60	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.71	0.57	ดี
ความไม่มีวินัยในตนเอง	3.64	0.59	ปานกลาง

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีอายุโดยเฉลี่ย 13.96 อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสม)ค่อนข้างสูง รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครองอยู่ในระดับสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองอยู่ในระดับดี ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดี และนักเรียนไม่มีวินัยในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียน
 ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	X ₁₅	X ₁₆	X ₁₇	X ₁₈	X ₁₉	Y
X ₁	1.000	-1.000**	0.004	-0.017	0.112	-0.100	0.060	-0.023	0.020	-0.003	-0.022	0.028	-0.034	0.004	0.026	-0.064	0.023	-0.066	-0.299**	-0.135
X ₂		1.000	-0.004	0.017	-0.112	0.100	-0.060	0.023	-0.020	0.003	0.022	-0.028	0.034	-0.004	-0.026	0.064	-0.023	0.066	0.299**	0.135
X ₃			1.000	-0.648**	-0.131	0.671**	0.004	0.116	0.102	-0.121	0.005	-0.072	0.076	0.010	0.043	0.038	-0.075	0.030	0.013	-0.033
X ₄				1.000	-0.429**	-0.394**	-0.040	-0.160*	-0.074	0.035	0.055	-0.004	-0.012	0.026	-0.001	0.017	-0.058	0.027	-0.012	-0.001
X ₅					1.000	-0.661**	-0.061	0.103	-0.028	0.070	-0.042	0.004	-0.028	0.036	-0.036	-0.109	0.130	-0.168*	0.016	-0.155*
X ₆						1.000	0.096	0.028	0.090	-0.100	-0.003	-0.001	0.039	-0.058	0.038	0.097	-0.085	0.149	-0.006	0.158*
X ₇							1.000	-0.048	-0.087	-0.046	0.163*	0.032	-0.026	-0.017	0.010	0.030	-0.035	0.123	0.089	0.099
X ₈								1.000	-0.009	0.109	-0.111	0.064	-0.115	0.064	0.150*	0.114	0.026	0.146	0.146	0.146
X ₉									1.000	-0.659**	-0.537**	0.068	-0.097	0.030	0.072	0.022	0.002	0.078	-0.082	0.038
X ₁₀										1.000	-0.280	-0.092	0.066	0.060	0.020	0.032	-0.032	-0.061	0.062	0.033
X ₁₁											1.000	0.016	0.050	-0.106	-0.115	-0.064	0.033	-0.031	0.036	-0.085
X ₁₂												1.000	-0.828**	-0.490**	0.024	0.080	0.060	0.099	0.043	0.110
X ₁₃													1.000	-0.082	-0.030	-0.014	-0.041	-0.067	-0.054	-0.094
X ₁₄														1.000	0.004	-0.121	-0.043	-0.071	0.006	-0.048
X ₁₅															1.000	0.488**	0.223**	0.391**	0.388**	0.281**
X ₁₆																1.000	0.284**	0.472**	0.455**	0.415**
X ₁₇																	1.000	0.368**	0.178*	0.214**
X ₁₈																		1.000	0.475**	0.446**
X ₁₉																			1.000	0.409
Y																				1.000

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_6)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_5)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (x_1) เพศ : หญิง (x_2) อายุของนักเรียน (x_3) ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_4) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_7) รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง (X_8) อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_9) อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง : ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (X_{11}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_{12}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_{13}) และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_{14})

ตอนที่ 4 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	3	16.538	5.513	21.651**
Residual	168	42.774	0.255	
Total	171	59.312		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า มี 3 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₈	0.253	0.077	0.257	0.446	0.199	42.167**
X ₁₈ , X ₁₆	0.212	0.080	0.205	0.502	0.252	28.538**
X ₁₈ , X ₁₆ , X ₁₉	0.199	0.080	0.193	0.528	0.279	21.651**
a = 1.127						
R = 0.528						
R ² = 0.279						
SE _{est} = 0.315						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 27.90 จึงได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ ดังนี้

สมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปของคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.127 + .253X_{18} + .212X_{16} + .199 X_{19}$$

สมการพยากรณ์ ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .257X_{18} + .205X_{16} + .193 X_{19}$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 340 คน จากจำนวนนักเรียน 2,192 คน เป็นนักเรียนชาย 210 คน และเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 130 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2550 ที่ไม่มีวินัยในตนเอง จำนวน 172 คน เป็นนักเรียนชาย 106 คน และเป็นนักเรียนหญิง 66 คน ที่ความเชื่อมั่น 95 จากตารางของยามาเน่ (Yamane, 1970 : 80-81) ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้ชั้นปีและเพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 7 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสม รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.701 – 7.202 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8801

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.220 – 4.427 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8803

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.183 – 5.194 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8909

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.236 – 9.105 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9461

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.308 – 7.891 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9333

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับความไม่มีวินัยในตนเอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t ระหว่าง 2.449 – 7.333 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9376

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนจากผู้อำนวยการโรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
3. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม กล่าวคือ ตอบครบทุกข้อ มาตรฐานให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป ได้แบบสอบถามคืนมา จำนวน 172 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS. (Statistical Package for Social Science) ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19})

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 3 (X_6)

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_5)

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (x_1) เพศ : หญิง (x_2) อายุของนักเรียน (x_3) ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_4) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_7) รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง (X_8) อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_9) อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง : ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (X_{11}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาอยู่ร่วมกัน (X_{12}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_{13}) และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_{14})

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 27.90

5. สมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

5.1 สมการพยากรณ์ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปของคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = 1.127 + .253X_{18} + .212X_{16} + .199 X_{19}$$

5.2 สมการพยากรณ์ ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .257X_{18} + .205X_{16} + .193 X_{19}$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปข้างต้น พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{15}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_{17}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นผู้สามารถกระทำการต่างๆ ได้อย่างประสบความสำเร็จซึ่งสอดคล้องกับคำพล บุญเยี่ยม (2537 : 4) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยากและซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่มาขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่างๆ เพื่อแก้ปัญหา มีความทะเยอทะยานสูง เพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ ความมุ่งมั่นของบุคคลที่ปรารถนาจะทำให้พฤติกรรมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตามมาตรฐานอันสูงสุดหรือเป็นไปตามที่บุคคลวางไว้โดยที่บุคคลนั้นได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ แอทकिनสัน (งามตา วณิชทานนท์. 2536 : 351 – 359 ; อ้างอิงจาก Atkinson. 1966) ได้สรุปลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ว่าเป็นบุคคลที่มักสนใจกิจกรรมที่จะกระทำให้สำเร็จด้วยความชำนาญ ไม่สนใจเรื่องโชคชะตา ชอบใช้ความสามารถและความพยายามในการทำงานให้ดีกว่าคนอื่น ๆ หรือให้ดีถึงมาตรฐานอันสูงสุด และสนใจที่จะทำงานที่มีความง่ายปานกลาง ถ้าเขาทำสำเร็จเขาจะขยับทำงานที่ยากกว่าขึ้นไปอีก แต่ถ้าทำงานล้มเหลวเขาก็จะลดลงมาทำงานที่ง่ายกว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นคนที่อยู่ในโลกของความเป็นจริง แม้ว่าเขาจะไม่สนใจงานที่ยากมากหรือง่ายมาก ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง ดังที่วิกกินส์ (Wiggins. 1971 : 289) ได้อ้างถึงผลการวิจัยของโกซ์ (Gough) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเอง พบว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผล มีความยืดหยุ่นในความคิดและพฤติกรรมทางสังคม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เช่น นักเรียนเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง และผู้ปกครองให้ความรักความเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนนักเรียน เป็นที่ปรึกษาให้แก่นักเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีนี้ เป็นผลให้ผู้ปกครองได้รับความเคารพจากนักเรียน นักเรียนได้รับความรักความอบอุ่นจากผู้ปกครอง และนำคำแนะนำที่ดีของผู้ปกครองมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองได้โดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้ปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม จึงเป็นผลทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองเหมาะสม ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับที่ กฤษณ์ ภูรัตน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กพบว่า การให้ความรัก การเอาใจใส่ซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การที่พ่อแม่ให้การอบรมสั่งสอนและลูกก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม เป็นการส่งเสริมวินัยแก่เด็กที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมตนเองจากภายในอย่างแท้จริง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.3 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการที่โรงเรียนสารวิทยา มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ได้แก่ ขนาดของห้องเรียนมีสัดส่วนพอดีกับปริมาณนักเรียน บริเวณของห้องเรียนปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน ห้องเรียนสะอาด เรียบร้อย ตำแหน่งที่นั่งนักเรียนนั่งมองเห็นสื่อการเรียนการสอนชัดเจน อากาศภายในห้องเรียนถ่ายเทได้สะดวก สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอต่อความต้องการ มีความทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งานได้ดี ทำให้นักเรียนได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี เกิดความรู้สึกว่าโรงเรียนให้ความสำคัญแก่ตนในการจัดสิ่งต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกต่างๆ ในการเรียนให้ตน ส่งผลให้นักเรียนมีความสำนึกในตนเองว่าควรจะปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม เพื่อให้เกิดความดีงามต่อตนเองและผู้อื่น โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบที่มีไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของมะลิวัลย์ พร้อมจิตร (2547: 85) ที่ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียน นักศึกษาโรงเรียนพณิชยการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่าลักษณะทางกายภาพทางการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องเรียนสะอาด เรียบร้อย ภายในห้องเรียนถ่ายเทได้สะดวก สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงพอต่อความต้องการ มีความทันสมัย และมีคุณภาพในการใช้งานได้ดี ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน และทำให้เกิดการเรียนรู้ในทางที่เหมาะสม และส่งผลให้วินัยในตนเองของนักเรียนเหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเอง

ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการที่ครูให้ความรู้กับนักเรียนอย่างเต็มที่ ให้ความรักความอบอุ่น เป็นที่ปรึกษาที่ดีเมื่อนักเรียนมีปัญหา ส่วนนักเรียนก็ให้ความเคารพครู ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มาเรียนทุกวันโดยสม่ำเสมอ และเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับครูจะก่อให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเอง ดังที่กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพัตติผิตวินัย ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ที่สำคัญของนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน ครูผู้สอนไม่เข้าใจนักเรียน และครูไม่ให้ความเป็นธรรมกับนักเรียน และบงกช โควินท์ (2544 : 64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาได้เนื่องมาจากโรงเรียนและครู กล่าวคือโรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและความเข้าใจนักเรียนเท่าที่ควร ซึ่งมักจะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มาก อาจทำให้เด็กมีการปรับตัวต่อสังคมมากขึ้น และมีอารมณ์ไม่มั่นคง ซึ่งสอดคล้องกับงานของกรมสามัญศึกษา (2530 : 1) พบว่า สภาพในโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน แต่เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นเนื้อหาวิชา และการจัดครูผู้สอนก็จัดเป็นรายวิชา ครูแต่ละวิชาจึงสอนนักเรียนเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูแต่ละคนรู้จักนักเรียนไม่ถ่องแท้ ความสำคัญระหว่างครูกับนักเรียนส่วนใหญ่เป็นไปอย่างผิวเผิน การพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร จากการศึกษาข้างต้น พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนให้ความช่วยเหลือเพื่อน พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น ห่วงใยซึ่งกันและกัน การกระทำการต่าง ๆ ร่วมกัน ชักชวนเพื่อให้เข้าชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความรู้ และจับกลุ่มติวหนังสือกัน ซึ่งเป็นการสร้างพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และเป็นการพัฒนาให้เกิดวินัยในตนเองต่อไป จากแนวคิดของ Maslow เกี่ยวกับความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) กล่าวไว้ว่า เมื่อเกิดความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) และความต้องการทางด้านความมั่นคง (Security Needs) ได้รับการตอบสนองแล้ว คนเราจะมีความต้องการทางด้านสังคม ซึ่งถือว่าเป็นความต้องการระดับสูง เข้าครอบงำพฤติกรรมของบุคคลนั้น อันได้แก่ ความเป็นพวกพ้อง ความต้องการการยอมรับ ต้องการมิตรภาพ ความรักจากเพื่อนร่วมงาน (Esteem or Egoistic Needs)(สมพงษ์ เกษมสิน. 2521 : 305 – 307) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 70) พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่ จะมีความเห็นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเยาวชนยังยึดเอาเพื่อนเป็นที่ปรึกษา

พูดคุยถึงปัญหาต่างๆ เป็นอันดับแรก เมื่อเกิดปัญหาและไม่สบายใจ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจึงส่งผลต่อการพัฒนานิสัยในตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

1.6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจเกิดความรู้สึกว่าเรียนใกล้จะจบการศึกษาแล้ว จึงตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะคาดหวังว่าตนเองจะต้องจบการศึกษา และส่งผลทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองมาก จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 คน ในเรื่องความมีวินัยในตนเองพบว่านักเรียนมีความมุ่งมั่นในด้านการเรียน เพื่อเตรียมตัวเรียนในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งมีความเป็นผู้ใหญ่และควบคุมตนเองได้มากขึ้น จึงทำให้มีวินัยในตนเองดี

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัยระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 2 (X_5) อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อายุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 14 ปี ตามทฤษฎีของอิริคสัน ถือว่าอยู่ในวัยที่กำลังแสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง ยิ่งว่าเหมือนยิ่งๆ โรงเรียนสารวิทยามีกฎระเบียบค่อนข้างเข้มงวด ทั้งนี้ในเรื่องการแต่งกาย และการเข้าห้องเรียน นักเรียนจึงแสดงถึงการต่อต้านกฎระเบียบจึงทำให้วินัยในตนเองไม่ดี

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางลบกับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 12 ปัจจัย ได้แก่ เพศ : ชาย (x_1) เพศ : หญิง (x_2) อายุของนักเรียน (x_3) ระดับชั้น : มัธยมศึกษาปีที่ 1 (X_4) คะแนนเฉลี่ยสะสม (X_7) รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง (X_8) อาชีพของผู้ปกครอง : รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (X_9) อาชีพของผู้ปกครอง : รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน (X_{10}) อาชีพของผู้ปกครอง : ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (X_{11}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

(X_{12}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดามารดาหย่าร้างกัน (X_{13}) และสถานภาพการสมรสของบิดามารดา : บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม (X_{14}) อภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 เพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนชายบางคน มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนชายบางคนได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดจากครอบครัว มีเพื่อนที่ดี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ทำให้มีความตั้งใจ เพื่อให้เป็นไปตามที่ตนคาดหวัง จึงปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนชายบางคน มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนชายบางคนไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดเท่ากับนักเรียนหญิง สังคมไม่ได้เคร่งครัดกับความประพฤติของนักเรียนชายว่าต้องอยู่ในกรอบระเบียบประเพณีอย่างเคร่งครัด ดังนั้นสิ่งต่างๆ เหล่านี้จึงเป็นตัวหล่อหลอมให้นักเรียนชายมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เพศชายไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.2 เพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนหญิงบางคน มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะ เด็กหญิงจะได้รับการเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิดจากครอบครัว สังคมคาดหวังให้เด็กหญิงประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบระเบียบประเพณีอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุนี้ นักเรียนหญิงจึงพยายามที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อที่จะให้สังคมยอมรับตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาวินัยในตนเอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนหญิงบางคน มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนหญิงบางคนมีความกังวลเกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการในด้านต่างๆ เพราะนักเรียนอยู่ในช่วงของวัยรุ่น โดยเฉพาะในเรื่องของการแต่งตัว ที่ต้องทำตามสมัยนิยมโดยไม่คำนึงถึงกฎระเบียบ ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เพศหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.3 อายุของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนที่มีอายุมาก มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีอายุมากบางคน มีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ประกอบกับที่นักเรียนใกล้จะจบการศึกษา จึงมีความมุ่งมั่น ตั้งใจเรียนสูง สนใจใฝ่รู้ มีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ที่ดี มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่เหมาะสมได้ ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนที่มีอายุมาก มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนกำลังก้าวสู่การเปลี่ยนแปลง สถานศึกษา วิธีการเรียน ทำให้ต้องมีการปรับตัว บางคนปรับตัวไม่ได้ ทำให้เกิดความขัดแย้ง ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียน เรียนได้ไม่ดี ขาดเรียนบ่อย ไม่สนใจ

การเรียนรู้ ทำงานไม่เสร็จ ส่งงานไม่ตรงเวลา ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อายุของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.4 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่รั้วโรงเรียน นักเรียนโดยส่วนใหญ่จะมีความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง และมีความตื่นตัวในการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ นักเรียนจะมีความสนใจในการศึกษาเล่าเรียน มีความขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นการสร้างนิสัยที่ดีให้เกิดขึ้น และเป็นบันไดไปสู่การพัฒนาวินัยในตนเอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บางคนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนสารวิทยานั้น เมื่อเริ่มเข้ามาศึกษาใหม่อาจจะยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนได้ ทั้งที่สถานศึกษาใหม่หรือเพื่อนใหม่ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ มากมาย ทำให้ไม่สนใจการเรียน เข้าเรียนบ้าง ไม่เข้าเรียนบ้าง ขาดความรับผิดชอบ และนักเรียนที่ไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองได้ ก็ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.5 คะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะคะแนนเฉลี่ยสะสมเป็นสิ่งที่แสดงถึงผลการเรียนของนักเรียน ซึ่งบ่งชี้ถึงความสามารถทางปัญญาของนักเรียน ผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูงนั้นจะมีความสามารถในการคิด จำแนก การประเมิน และสามารถเรียนรู้ค่านิยมระเบียบของสังคม ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่า พฤติกรรมที่ตนกระทำนั้นก่อให้เกิดความดีงามต่อตนเองและบุคคลอื่นโดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ต้องการความสำเร็จมากเกินไป จึงทำให้ต้องทำทุกอย่างโดยไม่ได้อำนาจถึงกฎเกณฑ์ และความถูกต้อง ส่วนหนึ่งมาจากการเรียนการสอนที่เน้นการแข่งขันมากเกินไป ทำให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่า พฤติกรรมที่ตนกระทำนั้นก่อให้เกิดความดีงามต่อตนเองและบุคคลอื่นโดยไม่ขัดต่อระเบียบของสังคม ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.6 รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองมีรายได้สูง มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองนั้นสามารถจัดสรรสิ่งต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นด้านอุปกรณ์การเรียน หนังสือเรียน หรือการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนพิเศษและการส่งเสริมให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ที่สนใจ เช่น การเรียนภาษา การเรียนดนตรี การเล่นกีฬา เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวังไว้ มีความสำนึกในตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีและถูกต้อง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองมีรายได้สูง มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะผู้ปกครองนั้นไม่สามารถจัดสรรสิ่งต่าง ๆ ให้กับนักเรียนมากเกินไปจนเกิดความพอดี เลี้ยงดูแบบให้ความสุขด้านวัตถุเป็นหลัก ไม่เน้นการให้ความรักความอบอุ่น ไม่มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดู ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.7 อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย แสดงว่าการที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งเป็นอาชีพงานที่มั่นคงและมีเกียรติ และนักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตัวผู้ปกครอง รู้สึกอยากมีอนาคตที่ดีเป็นที่ยอมรับในสังคม ดังเช่นผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม ไม่ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสียมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะได้มีอาชีพที่ดีดังเช่นผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนคิดว่าอาชีพของผู้ปกครองเป็นอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติ เป็นที่ยกย่องของสังคม นักเรียนไม่จำเป็นต้องขวนขวายหรือกระตือรือร้นที่จะตั้งใจเรียน ไม่ประพฤติตนให้เป็นนักเรียนที่ดี ไม่มีการพัฒนาตนเองไม่สนใจกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ทำให้นักเรียนขาดสำนึกในตนเองว่าจะต้องกระทำสิ่งที่ดีและถูกต้อง เพราะถึงอย่างไรผู้ปกครองก็สามารถดูแลปกป้องตนเองได้ นักเรียนจึงเกิดพฤติกรรมที่ขัดต่อระเบียบของสังคมสร้างความยุ่งยากแก่ตนเองและผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.8 อาชีพของผู้ปกครอง รับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียน

บางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะ อาชีพนี้เป็นอาชีพที่ต้องทำงานหนัก ต้องทำงานแข่งขันกัน ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลา ที่จะอบรม ดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร และเมื่อนักเรียนเห็นว่าผู้ปกครองต้องทำงานหนัก เพื่อหาความสุขสบายมาให้ครอบครัว ดังนั้นนักเรียนจึงสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเอง ให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้อง โดยการกระทำนั้นมาจากความสำนึกของตนเอง ทำให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบตนเอง ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในด้านต่าง ๆ ขวนขวายหาความรู้ใส่ตน เพียรพยายามด้วยตนเองเพื่อความสำเร็จในอนาคต ไม่ประพฤติดนปไปในทางที่เสื่อมเสีย ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะ การที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพนี้ทำให้ต้องทำงานหนัก และมีการแข่งขันกัน ในงานตลอดเวลา ทำให้ผู้ปกครองไม่มีเวลาที่จะดูแลนักเรียนเต็มที่ ทำให้นักเรียนไม่ได้รับความเอาใจใส่ ดูแล ไม่ได้รับคำปรึกษาที่ดี ทกให้นักเรียนไม่สามารถไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำในสิ่งที่ดีงามและถูกต้องนักเรียนจึงกลายเป็นคนก้าวร้าว ประพฤติดนไม่เหมาะสม ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อาชีพของผู้ปกครอง รับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.9 อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อยเพราะการที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว มีความมีวินัยในตนเองดี เพราะการที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัวนั้น เป็นอาชีพที่อิสระ มีกิจการเป็นของตนเอง ส่งผลผลให้นักเรียนมีความรู้สึกอยากประกอบอาชีพเช่นเดียวกับผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนนั้นสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังไว้โดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าสิ่งที่กระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีงาม นักเรียนจึงมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อเก็บไว้เป็นประสบการณ์เพื่อการเจริญรอยตามอาชีพของผู้ปกครอง มีความพยายามตั้งใจ มุ่งมั่นเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จเป็นที่ยอมรับเช่นเดียวกับผู้ปกครอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจเห็นว่าผู้ปกครองได้สร้างธุรกิจหรืออาชีพไว้ให้ตนแล้วและคิดว่าเมื่อตนคิดว่าเรียนจบแล้วก็ดำเนินรอยตามธุรกิจที่ผู้ปกครองสร้างเอาไว้ ทำให้นักเรียนขาดความสำนึกว่าจะกระทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่จะสร้างความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่น เช่น ไม่รู้จักขวนขวายพยายามหาความรู้เพิ่มพูนให้ตนเองประพฤติดนตามใจตนเองไม่เป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม ก่อให้เกิดความยุ่งยากต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อาชีพของผู้ปกครอง ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.10 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดามารดาอยู่ร่วมกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ร่วมกัน นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะ การมีครอบครัวสมบูรณ์ มีทั้งพ่อและแม่อยู่อย่างพร้อมเพียงกัน ก็จะสามารถช่วยกันเลี้ยงดู อบรมปลูกฝัง มีการให้เหตุผลและความรัก ร่วมกันตั้งกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นการฝึกวินัย ทำให้เด็กเข้าใจเหตุผลหรือมาตรฐานของสังคมที่พ่อแม่ต้องการ ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนที่มีบิดามารดาอยู่ร่วมกัน นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน นักเรียนมีโอกาสจะได้รับการเคี่ยวเข็ญจากผู้ปกครองมาก ทั้งเรื่องการเรียนรู้ การคบเพื่อน และเรื่องการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้นักเรียนรู้สึกอึดอัด รู้สึกว่าตนเองถูกบังคับให้ทำตามคำสั่งของผู้ปกครอง กอปรกับเป็นนักเรียนนั้นอยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งเป็นช่วงที่มีความยุ่งยาก สับสน มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ต้องการมีอิสระและเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้นเมื่อทั้งบิดาและมารดาเคี่ยวเข็ญนักเรียนมากเกินไป อาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่มีความรับผิดชอบทั้งเรื่อง การเรียนและเรื่องการดำเนินชีวิตของตนเอง ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดามารดาอยู่ร่วมกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.11 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดามารดาหย่าร้างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนที่มีบิดามารดาหย่าร้างกัน นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่บิดามารดาหย่าร้างกัน บางครอบครัวยังสามารถเลี้ยงดูลูกได้ดี และให้ความรัก ความอบอุ่นเหมือนเดิม และเป็นครอบครัวที่ให้ความสำคัญในการปลูกฝังเรื่องวินัยในตนเอง พร้อมปฏิบัติตนได้เป็นแบบอย่างที่ดี อีกทั้งยังสามารถปลูกฝังให้ลูกมีความเป็นผู้ใหญ่ คอบช่วยเหลือ ครอบครัวอีกทางหนึ่ง ทำให้นักเรียนมีความอดทน ขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัว ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนที่มีบิดามารดาหย่าร้างกัน นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่บิดามารดาหย่าร้างกัน ทำให้นักเรียนไม่ได้รับความรักความอบอุ่น ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ผู้ปกครองบางคนก็เลี้ยงดูนักเรียนแบบชดเชย โดยการตามใจมากเกินไป หรือผู้ปกครองที่มีการแต่งงานใหม่นั้นทำให้นักเรียนปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่ไม่ได้ เกิดการเรียกร้องความสนใจ มีอารมณ์แปรปรวน ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้กระทำในสิ่งที่เหมาะสมและถูกต้องได้ ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดามารดาหย่าร้างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

3.12 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับ

ความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่ถูกปกครองถึงแก่กรรม มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการเลี้ยงดูเอาใจใส่ การได้รับความรักความอบอุ่น การได้รับคำปรึกษาที่ดีจากผู้ปกครองที่ยังมีชีวิตอยู่ การระลึกถึงพระคุณของผู้ปกครอง การระลึกถึงพระคุณของผู้ปกครองที่จากไปจะช่วยเป็นกำลังใจให้ประพฤติปฏิบัติตนมีคุณค่า มีความกตัญญูทวนเวียนที่จะตั้งใจศึกษาเล่าเรียนต่อไป ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำแต่สิ่งที่ดีงามโดยเกิดจากความสำนึกของตนเองว่าจะสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ตนเองและผู้อื่นต่อไป ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย

นักเรียนบางคนที่ถูกปกครองถึงแก่กรรม มีความไม่มีวินัยในตนเองมาก ทั้งนี้เพราะการขาดที่ปรึกษาที่ดี ยิ่งในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งอาจจะอยากปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับผู้ปกครอง แต่ถ้าหากขาดผู้ปกครองไป นักเรียนบางคนไม่มีที่ปรึกษาหรือไม่กล้าปรึกษากับผู้อื่น ทำให้นักเรียนนั้นไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองให้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม ก่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ขัดต่อความเจริญรุ่งเรืองต่อตนเองและผู้อื่น เช่นนักเรียนกลายเป็นคนก้าวร้าว ประพฤติตนไปในทางที่เสื่อมเสียต่อตนเอง และครอบครัว เป็นต้น ทำให้นักเรียนมีความไม่มีวินัยในตนเองมาก

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง (X_{16}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{19}) โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 27.90 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับหนึ่ง แสดงว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดีนั้นทำให้นักเรียน มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อย ทั้งนี้เพราะการที่ครูให้ความรู้กับนักเรียนอย่างเต็มที่ ให้ความรักความอบอุ่น เป็นที่ปรึกษาที่ดีเมื่อนักเรียนมีปัญหา ส่วนนักเรียนก็ให้ความเคารพครู ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน มาเรียนทุกวันโดยสม่ำเสมอ และเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนกับครูจะก่อให้เกิดการพัฒนาวินัยในตนเอง ดังที่กรมพลศึกษา (2536 : 4-5) ได้สรุปปัจจัยการประพฤติดีวินัย ด้านสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา ที่สำคัญของนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษา 15 สาเหตุ โดยสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน ครูผู้สอนไม่เข้าใจนักเรียน และครูไม่ให้ความเป็นธรรมกับนักเรียน และบงกช โควินท์ (2544 : 64) ได้กล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมที่

เป็นปัญหาว่าการสอนในโรงเรียนไม่ดี เด็กอาจมีปัญหาได้เนื่องมาจากโรงเรียนและครู กล่าวคือ โรงเรียนบางแห่งไม่เอาใจใส่ให้ความรักและความเข้าใจแก่นักเรียนเท่าที่ควร ซึ่งมักจะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กได้มาก อาจทำให้เด็กมีการปรับตัวต่อสังคมมากขึ้น และมีอารมณ์ไม่มั่นคง ซึ่งสอดคล้องกับงานของกรมสามัญศึกษา (2530 : 1) พบว่า สภาพในโรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการหลอมและพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน แต่เนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนมุ่งเน้นเนื้อหาวิชา และการจัดครูผู้สอนก็จัดเป็นรายวิชา ครูแต่ละวิชาจึงสอนนักเรียนเป็นจำนวนมาก ทำให้ครูแต่ละคนรู้จักนักเรียนไม่ทั่วถึง ความสำคัญระหว่างครูกับนักเรียนส่วนใหญ่เป็นไปอย่างผิวเผิน การพัฒนาคุณลักษณะของนักเรียนจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร จากการศึกษาข้างต้น พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

4.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสอง แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับผู้ปกครอง มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อยกว่าลงมาจากสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนและผู้ปกครองปฏิบัติต่อกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เช่น นักเรียนเคารพเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครอง และผู้ปกครองให้ความรักความเอาใจใส่ อบรมสั่งสอนนักเรียน เป็นที่ปรึกษาให้แก่นักเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีนี้ เป็นผลให้ผู้ปกครองได้รับความเคารพจากนักเรียน นักเรียนได้รับความรักความอบอุ่นจากผู้ปกครอง และนำคำแนะนำที่ดีของผู้ปกครองมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ทำให้นักเรียนสามารถควบคุมพฤติกรรมและอารมณ์ของตนเองได้โดยเกิดจากสำนึกในตนเองให้ปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม จึงเป็นผลทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองเหมาะสม ดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขโดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับที่ กฤษณ์ ภูรัตน์. 2538 : 7 ; อ้างอิงจาก Peck. 1958) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวที่มีผลต่อบุคลิกภาพของเด็กพบว่า การให้ความรัก การเอาใจใส่ซึ่งกันและกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การที่พ่อแม่ให้การอบรมสั่งสอนและลูกก็เชื่อฟังและปฏิบัติตาม เป็นการส่งเสริมวินัยแก่เด็กที่ได้ผล ทำให้เด็กมีการควบคุมตนเองจากภายในอย่างแท้จริง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพดีกับเพื่อน มีความไม่มีวินัยในตนเองน้อยกว่าลงมาจากสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ทั้งนี้เพราะการที่นักเรียนให้ความช่วยเหลือเพื่อน พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น ห่วงใยซึ่งกันและกัน การกระทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกัน ชักชวนเพื่อให้เข้าชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความรู้ และจับกลุ่มติวหนังสือกัน ซึ่ง

เป็นการสร้างพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม และเป็นการพัฒนาให้เกิดวินัยในตนเองต่อไป จากแนวคิดของ Maslow เกี่ยวกับความต้องการทางสังคม (Social or Belonging Needs) กล่าวไว้ว่า เมื่อเกิดความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) และความต้องการทางด้านความมั่นคง (Security Needs) ได้รับการตอบสนองแล้ว คนเราจะมีความต้องการทางด้านสังคม ซึ่งถือว่าเป็นความต้องการระดับสูง เข้าครอบงำพฤติกรรมของบุคคลนั้น อันได้แก่ ความเป็นพวกพ้อง ความต้องการการยอมรับ ต้องการมิตรภาพ ความรักจากเพื่อนร่วมงาน (Esteem or Egoistic Needs) (สมพงษ์ เกษมสิน. 2521 : 305 – 307) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 70) พบว่าเยาวชนส่วนใหญ่ จะมีความเห็นคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และเยาวชนยังยึดเอาเพื่อนเป็นที่ปรึกษาพูดคุยถึงปัญหาต่าง ๆ เป็นอันดับแรก เมื่อเกิดปัญหาและไม่สบายใจ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนจึงส่งผลต่อการพัฒนาวินัยในตนเอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ผู้ปกครองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ทราบว่า ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง อีกทั้งยังเพื่อเป็นแนวทางนำไปใช้พัฒนานักเรียนในการปรับปรุงตนเองให้มีความมีวินัยที่ดี ตลอดจนการปรับปรุงการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักเรียน และการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1.1 จากการศึกษาพบว่าปัจจัยในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ควรตระหนักถึงความสำคัญของสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูและรักษาสัมพันธภาพที่ดีนี้ไว้

1.2 จากการศึกษาพบว่าปัจจัยในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสองดังนั้น ผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอนควรส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองโดยให้จัดกิจกรรมที่ช่วยสร้างให้เกิดความรัก ความใกล้ชิด ความห่วงใยระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองให้มากขึ้น เพื่อให้เด็กนักเรียนมีความมีวินัยในตนเองที่ดียิ่งขึ้นไป

1.3 จากการศึกษาพบว่าปัจจัยในด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร

กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น ครูผู้สอนควรส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนให้คงอยู่ สืบทอดเป็นประเพณีอันดีงามเกิดความรักใคร่ ผูกพัน ช่วยเหลือเห็นใจ เป็นที่พึ่งที่ปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองที่ดียิ่งขึ้นไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ในโรงเรียนสาธิตวิทยา กรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางนำไปใช้ในการพัฒนา นักเรียนในการปรับปรุงตนเองให้มีความมีวินัยในตนเองที่ดี ตลอดจนการปรับปรุงการจัดการเรียน การสอน การจัดกิจกรรมนักเรียน และการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับความไม่มีวินัยในตนเอง เช่น สุขภาพจิต บุคลิกภาพ สถานที่พักอาศัย และอิทธิพลตัวแบบสัญลักษณ์ เป็นต้น

2.3 ควรทำการวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครองของนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยใช้เทคนิคต่างๆ ทางจิตวิทยา เช่น กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรพินธุ์ วัฒนสุข. (2542). **ปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาการเรียนของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ กรุงเทพมหานคร**.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา)กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- กรมพลศึกษา. (2536). **คู่มือครูพลานามัย 5-6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. กรุงเทพฯ: องค์การคำครุสภา.
- กรมวิชาการ. (2524). **แนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมที่เห็นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย**. กรุงเทพฯฯ. กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
- กันยา สุวรรณแสง. (2533). **การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว**. กรุงเทพฯ: บำรุงสาสน์.
- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับ บุคลากรประจำการ คณะวิทยาการจัดการ โปรแกรมวิชานิติศาสตร์สถาบันราชภัฏพระนคร**. สารนิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กุลวรรณ วิทยาวงศ์จุ. (2526). **ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว**. ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. (2533). **การบริหารกิจการนักเรียน**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลวัฒน์ วันวิชัย. (2545). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2539). **ลักษณะชีวิตสู่ความสำเร็จ**. กรุงเทพฯ: ชัดเชสมิเดีย.
- ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม. (2517). **พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู**. เชียงใหม่: โครงการตำรา มหาวิทยาลัย สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชม ภูมิภาค. (2525,เมษายน). **การปลูกฝังค่านิยมความรับผิดชอบต่อส่วนรวม**. รวมบทความวิทยุกระจายเสียง.50-52: 28.
- ชวลี นาคทัต. (2524). **อิทธิพลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความ มีวินัยแห่งตน**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). **ความจำของมนุษย์**.กรุงเทพฯ: แผนกวิชา จิตวิทยา.คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชำเลื่อง วุฒิจันทร์.(2522). **คุณธรรมและจริยธรรม.หลักการและวิธีการพัฒนาจริยศึกษาในสถานศึกษา.** สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ.กรุงเทพฯ: กรมศาสนา.
- ชเนติ์ สวัสดิฤกษ์. (2527). **ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ.**วิทยานิพนธ์ คม. (มัธยมศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- ธิดิมา จักรเพชร. (2543). **ผลของชุดการแนะแนวที่มีต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุเหล่าแสนแสน กรุงเทพมหานคร.** สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2539). **ทฤษฎีต้นไม้อะจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล.** กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย . (2548). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการมีวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพมหานคร.** สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนาก ทอภักดี. (2528). **ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับความเชื่ออำนาจภายในตนเองของวัยรุ่นไทย.** วิทยานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เทิด แก้วศิริ.(2530). **ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของนิสัยทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3.** วิทยานิพนธ์. ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เทิดหญิง ณ พัทลุง. (2542). **ศึกษาความคิดเห็นของครูอาจารย์ต่อการประพฤตินิสัยของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลา.**วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). สงขลา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศักดิ์ คทวนิช. (2540). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนและวิธีเผชิญปัญหาทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตนครพนม.** วิทยานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนู ชาตินานนท์ .(2521,พฤษภาคม). **การสำรวจปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในย่านจังหวัดชัยนาท.** วารสารจิตวิทยาคลินิก. 1.(1) : 60- 66

- นวลลออ ทวีศรี. (2546). **ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางเชาว์ปัญญากับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสังกัดกทม.เขตปทุมวันกรุงเทพมหานคร**. ปริญญาโท. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลศิริ เปาโลหิตย์ และคณะ. (2520). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด และคนอื่นๆ . (2528). **การสำรวจวิธีการที่ครูระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครปฐมใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนตามการรับรู้ของครู**. วิทยานิพนธ์. ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บุญมี แท่นแก้ว. (2542). **ความจริงของชีวิต**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์
- ปราณี พรณวิเชียร. (2534,มิถุนายน). **ทำอะไรไม่ไร้เพื่อน.วารสารสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล 3(1): 76-78**
- ประภาพรรณ เอี่ยมสุภชาติ. (2532). **การเตรียมความพร้อมด้านลักษณะนิสัย**.นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช
- ประยูรศรี มณีศรี. (2536). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. ภาคจิตวิทยาและการแนะแนว.กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ รัตนโกสินทร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครูกรุงเทพ.ฯ
- พล แสงสว่าง. (2537). **การพัฒนาวินัยในตนเองหลักการสอนและแนวปฏิบัติ**. ปัตตานี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- พลาภรณ์ จันทรขามเรียน. (2539). **สุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร**. ปริญญาโท. กศ.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาเสรี ยีบางพระ. (2547). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความมีระเบียบวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดสระเกศ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร**.ปริญญาโท.กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพียว เกาทัณฑ์ทอง. (2534). **การศึกษาพฤติกรรมด้านวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบุรี**.ปริญญาโท. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2524). **ความสัมพันธ์ในหมู่นิสิตศึกษา**. คัมภีร์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.

- มะลิวัลย์ พร้อมจิตร. (2547). **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนนักศึกษา โรงเรียนพานิชยาการสุโขทัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลาดทองใบ ภูอภิรมย์. (2530). **บทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาเสพติด รายงานการวิจัย ฉบับที่ 37**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุพิน พิพิธกุล. (2524). **การเรียนการสอนคณิตศาสตร์**. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และคณะ. (2539). **ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 60**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ละอองทิพย์ พลาณภาพ. (2532). **สุขภาพจิตกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน**. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วณิชชา ฤกษ์ศิริ. (2540). **ผลการใช้ตัวแบบนิทานที่มีต่อการพัฒนาความเชื่ออำนาจภายในตนเองของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีระดับสติปัญญาแตกต่างกัน**. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วสัน ปุณผล. (2542). **การพัฒนาการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนบางไทรวิทยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา**. กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2528). **บุคลากรนิสัย นักศึกษา**. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชชุดา เตียวกุล. (2529). **ผลการใช้กิจกรรมแนะแนวกลุ่มต่อนิสัยในการเรียนและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4**. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิเชียร เกศสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). คำเฉลี่ยกับการแปลความหมาย: เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้ง ก็พลาดได้. **ข่าวสารการวิจัยการศึกษา**. 18(3): 9
- วิลาส บุญทองขาว. (2527). **บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนของครูผู้บริหารเขตการศึกษา 4**. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีรวรรณ วรสุข. (2540). **พฤติกรรมและสาเหตุของการประพฤติดกฏระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น**. วิทยานิพนธ์. กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สุโขสม โถวเจริญ .(2541) . **ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนพยาบาลวิทยาลัย พยาบาลวิทยาลัย วิทยาเขตภาคใต้**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุชา จันทรเฒ. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- สุพจน์ จักรขุทิพย์. (2521). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุพิชญา ชีระกุล. (2524). *การนิเทศน์การศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิทยาการ.
- อรรณพ พานิชปฐมวงศ์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Ausubel, David P. (1985). *Ego Development and The Personality*. 3rd ed., New York : Grune and Stration, inc.,
- (1968). *Educational Psychology : A Cognitive View*. New York : Holt Richart and Winston
- Baruch, Dorothy Walter. (1949). *New ways in Discipline : and Your Child Today*. New York: Whittleses House.
- Bandura. A. (1977). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, N.J. ; Prentice – Hall.
- Bedard, Joseph Donald. (1964, October – December). *“Written Discipline in California High School,”* Dissertation Abstract International. 25 : 288.
- Chickerring, S.W. (1969). *Education and Identity*. San Francico : Jossey – Bass.
- Corsini, Raymond J. (1999) *The Dictionary of Psychology*. Philadelphia : Bruneer Mazal.
- Crobach, Lee Joseph. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 4th ed. New York : Harper and Row.
- Crow, Lester D. and Crow, Alice. (1962). *Child Developmental and Adjustment*. 2nd ed. New York : The Macmilan.
- Decker C.A. and Decker, J.R. (1984). *Planning and Administration Early Childhood Program*. New York : Charles E. Merrill Publishing Company.
- Drever, James, ed. (1972). *A Dictionary of Psychology*. 14th ed. Middlesex : penguin Book.
- Eaton, Jeanette. (1956). *Story of Eleanor Roosevelt*. New York : William Morrow.
- English, H.B. and A.C. English. (1958). *A Comprehensive Dictionary of Psychology and Psychoanalytical terms*. Long, Greem and Co.,
- Ferguson, George. (1981). *Statistical Analysis in psychology and Education*. Tokyo : McGraw Hill International Book.

- Frankel, Edward. (1957). **"A Comparative study of Achieving and Underachieving High school boys of High Intellectual Ability,"** Educational Psychology. New York.
- Garrison, Karl C. (Karl Claudius). (1956). **Psychology of adolescence. 5 th ed.** Cliffs, N.J. : Prentice – Hall.
- Good, Carter V. (1956). **Dictionary of Education.** New York : McGraw – Hill book Company, Inc.
- _____. (1956). **Dictionary of Education. 3 rd ed.** New York : McGraw Hill.
- Good, V.C. and others. (1973). **Ed Dictionary of Education.** New York : McGraw – Hill book Company.
- Garrison, K.C.& Magoon, R.A. (1972). **Educational Psychology : an intergration of psychology and Educational practices.** Ohio : charlese, Merrill.
- Hurlock, Elizabeth B. **Child Development.** New York : Mc Graw – Hill Book Company, 1984.
- Holtzman, H. Wayne. (1965). **"Survey of Study Habits and Attitudes".** New York : McGraw – Hill Co., 1965.
- Hoffman, M.L. (1980). **"Moral Development" in Carmichael' s Manual of Child Psychology.** New York : John Wiley and son.
- Jones. Tony Ray. (1978,May). "A Study of Citizan, Teacher and Administrator Attitudes Regarding preferred student Disciplinary Alternatives in Public High School," **Dissertation Arbitrational.** 51 : 314 – B .
- Koivo, Jonathan Hugh. (1983). **"Gender Role and Adjustment in Chicago :** Rand McNally Company.
- LiKert Renie. (1970). **A Technique for the Measurement of Attitude.** Chicago : Rand McNally Company.
- Sheviakov G.V. and R.Fritz. (1955). **Discipline for Today' s Children and Youth.** Washington D.C. : National Education Association.
- Synder, ross. (1986, March). **"Three Differing Systems of Discipline and Their Impact on Conscience and Culture,"** Resources in Educational Resources Information Center. Vol 21 No.3 : 124.
- Tyler, Louis L. (1964). "The concept of Ideal Teacher Student Relationship." **The Journal of Educational Research.** 58 (6) : 112-117.
- Valett, Robert E. (1986, April). " Effective Discipline : 10 Step to Successful Performances," **Resources in Education Resources Information Center.** Vol. 21 No. 4 : 109.

Weisfeld, David. (1974). "Cognitive Styles of Discipline," ***Dissertation Abstracts International***. 35, 1930 – B.

Yamane, Taro. (1967). ***Statistic : An Introductory Analysis. 2nd ed.*** New York : Harper.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ครูฯ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5646,5731

ที่ ศธ 0519.12/ 0997

วันที่ 29 มกราคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมีอาจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง, อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศร 0519.12/ 0998

(สำเนา)

บัณฑิตวิทยาลัย

ครุฑ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

29 มกราคม 2551

เรื่อง ขออนุมัติโครงการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสารวิทยา

เนื่องด้วย นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร” โดยมีอาจารย์พาสณา จุลรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ขอเก็บข้อมูลจำนวน 2 ครั้ง ในครั้งที่ 1 ขอเก็บข้อมูลจำนวน 30 คน และในครั้งที่ 2 ขอเก็บข้อมูลจำนวน 172 คน ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ 2551

จึงเรียนมาเพื่อขออนุมัติโครงการ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2644-1000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-6483005

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษา ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเอง ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนในการตอบแบบสอบถามให้ตรงต่อความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนนโยบายในการพัฒนานักเรียนในตนเองของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 7 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง สถานภาพการสมรสของบิดามารดา และแบบอย่างความไม่มีวินัยในตนเอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง

2. การตอบแบบสอบถามให้นักเรียนปฏิบัติตามคำชี้แจงของแบบสอบถามแต่ละตอน

3. การตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลใดๆ ต่อการเรียนของนักเรียน ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามจะถูกเก็บเป็นความลับ และขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามทุกข้อ หากขาดข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านส่วนตัวของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ และเติมข้อความลงในช่องว่าง.....ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน

1. เพศ

☐ นักเรียนชาย

☐ นักเรียนหญิง

2. อายุ.....ปี

3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

1. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียน คือ.....

5. รายได้ของผู้ปกครอง.....บาท/เดือน

6. อาชีพของผู้ปกครอง

☐ รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ

☐ รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน

☐ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว

☐ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

7. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา

☐ บิดามารดาอยู่ร่วมกัน

☐ บิดามารดาหย่าร้างกัน

☐ บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อเท็จจริงของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำสิ่งใดข้าพเจ้ารีบลงมือทำด้วยความตั้งใจอย่างที่สุด					
2.	ข้าพเจ้าทุ่มเทอ่านหนังสืออย่างหนักเพื่อให้ได้คะแนนดี					
3.	ข้าพเจ้าพยายามที่ทำทุกอย่างด้วยตนเองให้ดีที่สุดและไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น					
4.	ข้าพเจ้าพยายามมุ่งมั่นตั้งใจเรียนเพื่อให้ผลการเรียนของข้าพเจ้าสูงขึ้นในทุกเทอม					
5.	เมื่อพบว่างานที่ทำอยู่นั้นยุ่งยาก ข้าพเจ้าเลิกทำทันที					
6.	ข้าพเจ้าทุ่มเททำงานอย่างหนักเพื่อให้ผลงานออกมาดี					
7.	ข้าพเจ้าทำงานได้มากกว่าที่ตั้งใจไว้					
8.	ทุกครั้งที่มีการสอบข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่าข้าพเจ้าต้องได้คะแนนเป็นอันดับแรกของห้อง					
9.	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างการทำงาน ข้าพเจ้าพยายามหาวิธีการแก้ไขปัญหานั้น					
10.	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามแนวคิดที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อผู้ปกครอง						
1.	ก่อนตัดสินใจทำอะไรลงไป ข้าพเจ้าต้องปรึกษาผู้ปกครองก่อนเสมอ					
2.	ข้าพเจ้าเชื่อและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ปกครองอย่างเคร่งครัด					
3.	เวลาไม่มั่นใจ หรือหาคำตอบอะไรไม่ได้ ข้าพเจ้าปรึกษาผู้ปกครอง					
4.	ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่ได้สนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ปกครอง					
5.	ข้าพเจ้าไม่พอใจ เมื่อผู้ปกครองบอกให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทุกวัน					
6.	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักใช้เวลากับครอบครัว					
7.	ข้าพเจ้าชอบโต้แย้งกับผู้ปกครอง					
การปฏิบัติตนของผู้ปกครองต่อนักเรียน						
8.	ผู้ปกครองอบรมสั่งสอนให้ข้าพเจ้าประพฤติในสิ่งที่ถูกต้อง					
9.	เมื่อมีเวลาว่างผู้ปกครองไม่เคยสนใจพูดคุยกับข้าพเจ้า					
10.	ผู้ปกครองช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน เมื่อข้าพเจ้าแก้ปัญหาไม่ได้					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
11.	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ไม่ดี ผู้ปกครองให้กำลังใจ แก่ข้าพเจ้า					
12.	ผู้ปกครองให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้าในการคบเพื่อน					
13.	ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าบอกเหตุผลของการกระทำนั้นก่อน ตัดสินใจว่าถูกหรือผิด					
14.	เมื่อข้าพเจ้าเจ็บป่วยผู้ปกครองคอยดูแล					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน ให้นักเรียน
อ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริง
ของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
สถานที่เรียน						
1.	ขนาดห้องเรียนมีสัดส่วนพอดีกับจำนวนนักเรียน					
2.	บริเวณของห้องเรียนปราศจากสิ่งรบกวน เช่น เสียง และ กลิ่น เป็นต้น					
3.	ห้องเรียนสะอาด เรียบร้อยไม่มีเศษขยะ เกื่อนกลาด					
4.	ห้องน้ำในพื้นที่ต่างๆ ของโรงเรียนไม่ถูกสุขลักษณะ					
5.	บริเวณโดยรอบโรงเรียนสะอาดและสวยงาม					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน						
9.	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
7.	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีความหลากหลาย					
8.	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีความเหมาะสมกับรายวิชา					
9.	สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีคุณภาพในการใช้งาน					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู						
1.	เมื่อพบกับครู ในห้องเรียน ข้าพเจ้าทำความเคารพด้วยความจริงใจ					
2.	เมื่ออยู่นอกห้องเรียน ข้าพเจ้ารีบแสดงความเคารพเมื่อพบกับครู					
3.	ข้าพเจ้ายึดถือการปฏิบัติตนที่ดีของครูมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
การปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน						
4.	ครูไม่ตักเตือนเมื่อข้าพเจ้าประพฤติตัวไม่ถูกต้อง					
5.	ครูรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
6.	ข้าพเจ้าได้รับคำแนะนำจากครูในทุกเรื่อง					
7.	ครูไม่ได้ทุ่มเทในการสอนให้กับข้าพเจ้าอย่างเต็มที่					
8.	ครูอบรมสั่งสอนให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความประพฤติดี					
9.	ครูไม่สนใจแม้ข้าพเจ้ามีผลการเรียนลดลง					
10.	ครูให้ความรัก ความอบอุ่นต่อนักเรียนอย่างเท่าเทียมกัน					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนให้ความสนใจด้วยการแสดงความรู้สึกที่ดีต่อกันและกัน					
2.	ข้าพเจ้าเป็นคนที่เพื่อนให้ความไว้วางใจ					
3.	ข้าพเจ้าไม่เคยให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนมีปัญหา					
4.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการทำงานกลุ่ม					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
5.	เพื่อนร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้าให้ความเป็นกันเอง และ แสดงความเป็นมิตรกับข้าพเจ้าอยู่เสมอ					
6.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนช่วยกันแก้ปัญหาเมื่อเกิดความผิดพลาด ในการทำงาน					
7.	ข้าพเจ้าไม่ยอมรับเพื่อนที่มีฐานะดีกว่าให้เข้าร่วมอยู่ใน กลุ่ม					
8.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนให้อภัยต่อกันเมื่อมีใครทำผิดพลาด					
9.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนแลกเปลี่ยนความรู้ และความคิดเห็นต่อ กัน					
10.	เมื่อเพื่อนไม่สบาย ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความสนใจ					
11.	เมื่อใกล้เวลาสอบข้าพเจ้ากับเพื่อนจะจับกลุ่มติวกัน					
12.	ข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัว					
13.	เมื่อเพื่อนเจ็บป่วยข้าพเจ้าดูแลเพื่อนอย่างใกล้ชิด					
14.	ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาเพื่อน เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับความไม่มีวินัยในตนเอง ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1.	ในขณะที่อาจารย์กำลังสอน ข้าพเจ้าพูดคุยกับเพื่อน					
2.	ข้าพเจ้าแอบหลับในชั่วโมงเรียน					
3.	ข้าพเจ้าถูกบันทึกความผิดเพราะแต่งกายผิดระเบียบ					
4.	ข้าพเจ้าแต่งเครื่องแบบนักเรียนโดยดัดแปลงให้เข้ากับแฟชั่น					
5.	ข้าพเจ้าทิ้งขยะลงในถังที่เตรียมไว้ทุกครั้ง แม้มีคนเห็นหรือไม่ก็ตาม					
6.	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จและส่งได้ตามเวลา					
7.	ข้าพเจ้าเข้าคิวซื้ออาหาร					
8.	ข้าพเจ้าเคยลองสิ่งเสพติด					
9.	ข้าพเจ้าใช้ทางม้าลาย ขึ้นสะพานลอยเมื่อข้ามถนน					
10.	ข้าพเจ้าชอบขีดเขียนอักษรหรือภาพใดๆ ในที่สาธารณะทั้งในบริเวณและนอกบริเวณโรงเรียน					
11.	ก่อนที่ข้าพเจ้าจะทำการใด ต้องไตร่ตรองถึงผลดี และผลเสียที่เกิดขึ้นเสมอ					
12.	ข้าพเจ้าเคยยกพวกไปช่วยแก้แค้นเพื่อนที่ถูกทำร้าย					
13.	ข้าพเจ้าแสดงอาการนิ่งเฉยไม่ได้ตอบเพื่อยุติการล้อเลียนของเพื่อน เพื่อทำให้ไม่เกิดการทะเลาะ					
14.	ข้าพเจ้าปรับปรุงแก้ไขตนเองทันทีเมื่อพบว่าตนมีข้อบกพร่องทั้งในเรื่องการเรียนและความประพฤติของตนเอง					

ภาคผนวก ค
คำอำนาจจำแนกรายชื่อ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.966
2	7.202
3	2.701
4	3.334
5	2.853
6	4.075
7	5.814
8	4.733
9	3.901
10	3.969

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8801

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.826
2	4.320
3	2.996
4	3.767
5	3.035
6	3.688
7	2.546
8	2.220
9	4.036
10	4.075
11	2.338
12	4.082
13	4.427
14	2.909

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8803

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.714
2	5.194
3	2.750
4	3.162
5	2.986
6	3.035
7	3.162
8	2.411
9	2.183

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .8909

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.824
2	2.393
3	3.416
4	5.000
5	2.236
6	2.868
7	9.105
8	3.121
9	4.816
10	5.135

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9461

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.000
2	4.919
3	2.308
4	4.583
5	3.668
6	5.020
7	3.989
8	5.150
9	7.071
10	7.891
11	4.782
12	2.909
13	2.688
14	5.150

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9333

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความไม่มีวินัยในตนเอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.546
2	7.333
3	3.144
4	3.240
5	5.376
6	3.360
7	3.424
8	3.742
9	4.151
10	2.592
11	2.449
12	5.389
13	4.513
14	2.853

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9376

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาวอุไรวรรณ สวัสดิ์
วันเดือนปีเกิด	27 มีนาคม 2526
สถานที่เกิด	พระนครศรีอยุธยา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	801/1 ถ.เทศบาล 5 ต.ท่าเรือ อ.ท่าเรือ พระนครศรีอยุธยา 13130
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง สอนวิชาสุขศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนท่าเรือ “นิตยานุกูล” จ.พระนครศรีอยุธยา
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนท่าเรือ “นิตยานุกูล” จ.พระนครศรีอยุธยา
พ.ศ. 2548	ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2551	ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ